

DE STER

Mei 1974 · 74e Jaargang · Nummer 5

PRESIDENT HAROLD B. LEE 1899–1973

Een inspirerende boodschap

Wie kan de liefde van een moeder peilen? Wie kan in zijn volle omvang begrijpen hoe belangrijk en verheven de rol van een moeder is? Met het volste vertrouwen in God wandelt ze met haar hand in Zijn hand in het „dal van diepe duisternis" (Ps 23:4), zodat u en ik in het leven kunnen komen.

„Hoor naar uw vader, die u gewonnen heeft", schreef Salomo en „veracht uw moeder niet, als zij oud geworden is." (Spr. 23:22.) Kunnen we het niet omdraaien en van een „moeder die vergeten wordt" een moeder maken, "waaraan gedacht wordt?"

Als de mens aan zijn moeder denkt keert hij zich van het kwaad af en krijgt zijn betere ik de overhand.

Door volgens de waarheden te leven die onze moeder zo geduldig heeft onderwezen, laten we zien dat we echt van haar houden. Zulke verheven doel is niet nieuw voor onze tegenwoordige generatie. In het Boek van Mormon wordt Helaman, een dapper, goed en edel leider beschreven, die op het Amerikaanse continent 2000 jonge mannen leidde in een rechtvaardige strijd. Helaman heeft de activiteiten van deze jonge mannen op de volgende wijze beschreven: „... nimmer heb ik zulke heldenmoed gezien ... en ... zij zeiden tot mij; Zie onze God is met ons en Hij zal niet toestaan dat wij zullen vallen, laten wij dus optrekken... Nu hadden zij nimmer gevochten, en toch vreesden zij de dood niet ... ja, door hun moeders was hun geleerd, dat God hen zou bevrijden, indien zij niet twijfelden. En zij haalden voor mij de woorden van hun moeders aan en zeiden: Wij twijfelen er niet aan dat onze moeders het wisten." (Alma 56:45-48.)

Na de veldslag ging Helaman verder met zijn beschrijving: „... Doch zie

tot mijn grote vreugde, was er niet één van hen gevallen, ja zij hadden gevochten als met de kracht Gods; ja nimmer was het bekend, dat mannen met zo'n wonderbare kracht hadden gestreden." (Alma 56:56.) Wonderbaarlijke kracht, grote macht — moederlijke en liefde voor moeder waren hier hand in hand gegaan en hadden de overwinning behaald.

Dat een ieder van ons deze waarheid als een grote schat beware:

Wij kunnen onze moeder niet vergeten en wel aan God denken. Wij kunnen niet aan moeder denken en God vergeten. Waarom? Omdat deze twee heilige personen, God en moeder, deelgenoten in de schepping, in liefde, opoffering en dienstbaarheid, als het ware één zijn.

Ik bid nederig en vurig dat wij in woord en daad God en onze moeder zullen eren. En dit doe ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

Thomas S. Monson.*

DE STER

Uitgegeven door
DE KERK VAN JEZUS CHRISTUS
VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Mei 1974

74e Jaargang · Nummer 5

Eerste Presidium:

Spencer W. Kimball
N. Eldon Tanner
Marion G. Romney

Raad der Twaalven:

Ezra Taft Benson
Mark E. Petersen
Delbert L. Stapley
LeGrand Richards
Hugh B. Brown
Howard W. Hunter
Gordon B. Hinckley
Thomas S. Monson
Boyd K. Packard
Marvin J. Ashton
Bruce R. McConkie

Adviseurs

J. Thomas Fyans,
Managing Director of Internal Communi-
cations;
John E. Carr, Director of Distribution and
Translation;
Doyle L. Green, Director of Church
Magazines;
Daniel H. Ludlow, Director of Instructional
Materials.

Redactie

Larry Hiller;
E. H. Chardon, coördinator
Kerkelijk Vertaalbureau
Postbus 13042
2502 Utrecht

Correspondent Hollandse Ring

C. J. Bos
Pieter Postlaan 65
3008 Rotterdam

Correspondente Nederlandse Zending

I. de Visser-Koppenberg
Ariaweg 52
Amersfoort

Layout

Verlag Kirche Jesu Christi
der Heiligen der Letzten Tage

Abonnementen

DE STER verschijnt eenmaal per maand.
Prijs f 8,- per half jaar, f 15,- per jaar.
Gironummer 240615 t.n.v.
Nederlandse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N.H.), Post Bussum
Voor leden van de Hollandse Ring:
gironummer 1673338 t.n.v. Administratie
DE STER, Vlaardingen.

Druk

Paul Giese KG, Offenbach a. d. Main
West-Duitsland

© 1974 by the Corporation of the
President of The Church of Jesus Christ
of Latter-day Saints, Salt Lake City, VS.

Inhoudsopgave

Een inspirerende boodschap, Thomas S. Monson	178
Boodschap van het Eerste Presidium: De juiste antwoorden, N. Eldon Tanner	180
Iwan, Anna Seemann	184
Vraag en antwoord, W. Jay Eldridge, Rita L. McMinn	186
De bron van levend water, Dean Jarman	189
Bijzondere verhalen uit het leven van onze apostelen – Parley P. Pratt, samengesteld door Leon R. Hartshorn	192
Dat kun je, Darla Larsen Hanks	197
Elkaar liefhebben en vergeven, O. Leslie Stone	199
Gehoorzaamheid, N. Eldon Tanner	202
Jezus Christus onze verlosser, Marion G. Romney	207
Het priesterschap verplicht, Robert L. Simpson	209
Van de redactie	219
Rolf van Dijk, „Een der minsten”, Larry K. Langlois	212
DE kleine STER	
Een nieuwe hoed voor Aäron, Carolyn Gloeckner	33
Pinksteren	36
Onze creatieve vriendjes	39
Voor de grap	40

De juiste antwoorden

„Onderzoek de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben; en die zijn het, die van Mij getuigen.“

– Joh. 5:39.

PRESIDENT N. ELDON TANNER
EERSTE RAADGEVER IN HET
EERSTE PRESIDIUM

Heden ten dage zijn er veel jongeren en volwassena die zich bezighouden met vragen, waarop zij ijverig een antwoord zoeken. Daardoor willen zij richting geven aan hun leven; zij willen graag vrede, succes en het geluk waar alle mensen zo vurig naar verlangen. Sommige van deze vragen zijn tijdeloos; alle mensen hebben zich deze vragen gesteld. Hier volgen er een paar: „Waar kom ik vandaan?“ „Waarom ben ik hier?“ „Waar ga ik naar toe?“ Het lijkt wel of deze vragen zich vermenigvuldigen als de mensen zich in groepen verenigen of naar de universiteit gaan. Daar worden voortdurend nieuwe vragen opgeworpen en wordt de twijfel vergroot. De onwetende mensen wenden zich tot de geleerde mannen en vrouwen, die aangesteld zijn om te onderwijzen en te proberen hun studenten bij te brengen wat ze willen weten. Het blijkt echter maar al te vaak dat de professoren er alleen naar streven het antwoord te vinden op wetenschappelijke vragen. Zij besteden al hun tijd aan het materiële aspect van het leven en verwaarlozen het geestelijke. Zij accepteren niets, als het niet wetenschappelijk bewezen kan worden, of als men het niet kan voelen of zien of bewijzen door beleving.

Maar al te vaak hebben deze pseudo-intellectuelen de neiging alles wat geestelijk of religieus is belachelijk te maken. Zij schijnen het beneden hun waardigheid te beschouwen het antwoord te vinden op vragen als: In welke relatie staat de mens tot God? Wat is het doel van zijn zending hier op aarde? Hoe kan de mens het gelukkigst zijn, en hoe kan de mens zich voorbereiden op terugkeer naar de tegenwoordigheid van God en de genieting van het eeuwige leven? Het is triest maar helaas waar dat het al te vaak gebeurt dat die intellectuelen, tot wie onze

jeugd zich wendt, zelf nooit de moeite hebben genomen de volle waarheid of de juiste antwoorden op de levensvragen te weten te komen. Omdat zij helemaal niet geïnteresseerd zijn in geestelijke zaken geven zij verkeerde voorlichting en maken vaak diegenen die wel geestelijk zijn ingesteld en in God geloven, belachelijk. Zij zeggen dat men open moet staan voor alles, en zoveel mogelijk moet leren, maar zichzelf sluiten hun geest wat het onderwerp godsdienst betreft.

Ik wil ook de nadruk leggen op het feit dat een geleerde die op een bepaald wetenschappelijk gebied zeer onderlegd is, niet altijd een autoriteit is op een ander gebied. Wat is het dan niet belachelijk dat iemand die onderlegd is in de dingen van deze wereld zichzelf beschouwt als een autoriteit op het gebied van godsdienst, of dat hij denkt dat zijn gemis aan opleiding in godsdienst of begrip van het Evangelie hem het recht geeft te zeggen dat het niet waar is en degenen die wel geloven, belachelijk te maken. Toen Jezus werd gevraagd: „Wie is toch de meeste in het Koninkrijk der hemelen?“ riep Hij een kind bij Zich en plaatste dat in hun midden en zeide: „Voorwaar zeg Ik u: Indien gij u niet verandert en wordt gelijk de kinderen, zo zult gij het Koninkrijk der hemelen geenszins ingaan.“

Als zij de leringen van het Evangelie van Jezus Christus zouden aannemen en ernaar leven zouden zij recht hebben op verder licht en meerdere kennis die tot hen komen door middel van de Heilige Geest en de Geest Gods waardoor de mens de waarheid van alle dingen kan weten.

„Zo wie dan zichzelf zal vernederen, gelijk dit kindeken, deze is de meeste in het Koninkrijk der hemelen.“

Boodschap van het Eerste Presidium

„En zo wie zodanig een kindeken ontvangt in Mijn Naam, die ontvangt Mij.

„Maar zo wie een van deze kleinen, die in Mij geloven, ergert, het ware hem nutter, dat een molensteen aan zijn hals gehangen, en dat hij verzonken ware in de diepte der zee.” (Mt. 18:1-6.)

Laat niemand van ons zich schuldig maken het geloof van een van Gods kinderen aan te vechten of teniet te doen.

Als de leraren het maar wisten, zouden zij voorlichting kunnen vinden in de Schrift over elk onderwerp waar zij les in geven. Door de leringen van het Evangelie van Jezus Christus te aanvaarden en er naar te leven, zouden zij recht hebben op meer licht en kennis die verkregen worden door de Heilige Geest en Gods Geest waardoor de mens de waarheid van alle dingen kan weten. Hun kennis en bekwaamheid om over te dragen en te instrueren zou vergroot worden naarmate de gaven van de Geest in hen zouden werken. Deze gaven worden in de Schriften genoemd.

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen heeft altijd geleerd dat de heerlijkheid Gods intelligentie is en dat iemand niet eerder gered kan worden dan hij kennis verkrijgt. Zij moedigt haar leden ook aan om „eerst het Koninkrijk Gods en Zijn gerechtigheid te zoeken” (Mt. 6:33), met de bedoeling dat alle dingen die goed voor hen zijn hun zullen worden toegeworpen.

De Schrift zegt ons: „Vertrouw op den Heere met uw ganse hart, en steun op uw verstand niet. Ken Hem in al uw wegen, en Hij zal uw paden recht maken.” (Spr. 3:5-6.)

De Heiland heeft ons verzekerd dat als we vragen, we zullen ontvangen; als we zoeken, we zullen vinden; en als we kloppen ons zal wor-

Als zij de leringen van het Evangelie van Jezus Christus zouden aannemen en ernaar leven, zouden zij recht hebben op licht en meerdere kennis, die tot hen komen door middel van de Heilige Geest en de Geest van Gods waardoor de mens de waarheid van alle dingen kan weten.

den opgedaan. (Mt. 7:7.) Dit is een uitnodiging aan allen om een beroep op Hem te doen in gebed. Ga voor de antwoorden op het gebied van de wetenschap naar de beste autoriteit in het onderwerp waarin u belang stelt; maar ga voor de antwoorden op zulke belangrijke vragen als „Wie ben ik en waarom ben ik hier?” naar een autoriteit op het gebied van godsdienst en bestudeer het woord des Heren zoals het in de Schriften staat. Ga tot God in gebed en luister naar de stem van de profeet.

Zoals president Lee gezegd heeft: „In het openbaarde Evangelie van Jezus Christus en in de leringen van onze Kerk kunnen we het antwoord op elke vraag vinden en de oplossing van elk probleem, wat nodig is voor het sociaal, wereldlijk en geestelijk welzijn van de mensen die allen kinderen van God, onze Eeuwige Vader zijn.”

Wat de tegenwoordige wereld het meest nodig heeft is geloof in God en Zijn Zoon, Jezus Christus. Het is het voornaamste beginsel van alle stuwende krachten. Een vooraanstaand doctor in de wijsbegeerte die pas zijn moeder verloren had moet zijn studenten aangemaand hebben hun geloof te behouden. Hij zei: „Degenen die hun geloof in God kwijt zijn

zullen er nog eens spijt van hebben. In tijden zoals deze is de wetenschap niet bekwaam genoeg. Ik raad u aan ernstig over deze dingen na te denken. Het geloof geeft troost, die op geen andere wijze verkregen kan worden. Velen zijn van de godsdienst afgestapt omdat die niet wetenschappelijk lijkt te zijn. Ik geloof dat u uiteindelijk zult ondervinden dat het geloof wetenschappelijk is."

Wetenschapsmensen die God als een persoonlijke God erkennen en de Schriften aanvaarden als Gods Woord kunnen vreugde ervaren in alle wetenschappelijke beginselen en beroepsopleidingen en even snel en goed vooruitkomen als elke andere geleerde. Tevens kunnen zij deel hebben aan een andere en belangrijker kant van het leven, die in grote mate bijdraagt tot hun gemoedsrust. Met deze dimensie er bij zal hun vooruitgang, succes en geluk zelfs nog groter zijn. U hebt ongetwijfeld wel eens gehoord van de man die altijd schimpte op godsdienst en gebed maar die, toen hij van een dreigende ondergang gered werd uitriep: „God zij gedankt!” En van een ander die, toen hem een

onder de in het vooruitzicht gestelde gevolgen lijden.

Het is erg moeilijk voor mij te begrijpen waarom een mens weigert het Woord van God, de Schepper van de wereld, te aanvaarden en de vermetelheid heeft het geloof en vertrouwen van anderen in de weg te staan. Niemand heeft toch de macht, de kennis, het begrip en de bekwaamheid, of de feiten ter beschikking die de Schepper Zelf bezit. Elke geleerde geeft toe dat de wetenschap niet op alles het antwoord kan geven en dat er de een of andere organiserende intelligentie geweest moet zijn. Bovendien vergelijken hoe langer hoe meer geleerden de wetenschap met de godsdienst. Waarom aanvaardt men de Schriften dan niet alleen op grond van geloof, of krachtens het bewijs van hun juistheid door de profetieën die geheel en al vervuld zijn of nog bezig zijn vervuld te worden?

Een duidelijke illustratie hiervan staat in het Boek van Mormon, waar de profetieën en gebeurtenissen betreffende de geboorte van de Heiland weergegeven worden. Vele jaren lang hadden de profeten verteld over de tekenen en de omstandigheden die vooraf zouden gaan aan deze grote gebeurtenis, totdat de ongelovigen begonnen te zeggen dat de tijd verstreken was en de woorden van de profeten niet vervuld waren. Zij bepaalden tenslotte een dag, waarop allen, die in de overleveringen geloofden, zouden worden ter dood gebracht, „tenzij het teken zou verschijnen, dat door Samuël de profeet, was gegeven.” (III Ne. 1:9.)

We vernemen dan dat Nefi „God in vurig gebed aanriep,” en dat het teken diezelfde avond werd gegeven; en toen er geen duisternis bij zons-
ondergang was, zoals voorspeld, vielen de ongelovigen met grote angst ter aarde, en wisten zij dat de Zoon van God spoedig daarna geboren zou worden. Dit gebeurde ook werkelijk. Dergelijke episoden zijn talrijk in de geschiedenis van de Kerk en de wereld. Als de mensen geen aandacht schenken aan de woorden des Heren en van de profeten, slaat het noodlot toe voor degenen die spotten en zich niet voorbereiden in overeenstemming met de waarschuwingen die gegeven zijn.

Niemand is ooit in staat geweest de vele getuigenissen van de profeten, verschillende personen en groepen te weerleggen, waarin getuigd

Daniël ging naar de koning en vertelde hem de droom, en de uitleg ervan, zoals hem door God geopenbaard. Toen zei de koning nederig: „Het is de waarheid, dat ulieder God een God der goden is, en een Heere der koningen, en Die de verborgenheden openbaart, dewijl gij deze verborgenheden hebt kunnen openbaren.” (Dan. 2:47.)

ramp trof, onwillekeurig bad „God help ons!” In de strijd is niemand een atheïst.

De Schriften zijn ons als gids gegeven, als een blauwdruk voor het leven. Zij geven ons een duidelijk begrip dat de mens naar Gods beeld gemaakt is en dat hij hier op aarde geplaatst is als een sterfelijk wezen met een lichaam, om te leren en zich voor te bereiden en zichzelf waardig te tonen terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Vader. Wij moeten de leringen en de Schriften aanvaarden en ernaar leven als we de beloofde zegeningen willen ontvangen, of we kunnen ze verwerpen en

wordt dat zij de Heiland Zelf gezien hebben, vaak onder wonderlijke omstandigheden, een bewijs temeer van Zijn macht en heerlijkheid.

Daniël, een van de profeten uit het Oude Testament heeft verslag uitgebracht van een krachtige en levendige getuigenis van de waarachtigheid van God en van Zijn zorg voor en bemoeienissen met Zijn kinderen. Wij herinneren ons dat Nebukadnezar een droom had, die niemand van zijn wijzen of astrologen of wichelaars kon uitleggen en dat hij in zijn woede uitvaardigde dat zij allen ter dood veroordeeld zouden worden. Daniël was hier ook bij en hij boog zich voor de Here in vurig gebed. God openbaarde hem de droom en de uitleg ervan. In zijn blijdschap riep Daniël uit:

„De Naam Gods zij geloofd van eeuwigheid tot in eeuwigheid, want Zijn is de wijsheid en de kracht.

„Want Hij verandert de tijden en stonden; Hij zet de koningen af, en Hij bevestigt de koningen; Hij geeft den wijzen wijsheid, en wetenschap dengenen, die verstand hebben.

„Hij openbaart diepe en verborgen dingen; Hij

kreukbare mensen. Wij hebben het Priesterschap van God; wij hebben een profeet Gods in ons midden door middel van wie de Here heden ten dage spreekt. „En wat zij ook zullen spreken, wanneer zij door de Heilige Geest worden gedreven, zal Schrift zijn, de wil des Heren, de zin des Heren, het woord des Heren, de stem des Heren, en de kracht Gods tot zaligheid.” (L&V 68:4.)

Ik daag iedereen uit om betere antwoorden te geven op of betere oplossingen voor levensproblemen, of betere leringen, dan die we kunnen vinden in de Schriften en de openbaringen van God door Zijn profeten. De meest geleerde geest van de wereld of de beste wetenschapsmens zal nooit de verhouding tussen de mens en God kunnen beantwoorden of verklaren zonder dat hij de leringen van Jezus Christus, die op aanwijzen van God de Schepper van de wereld was, aanvaardt.

Hoe kan iemand, met al het bewijs dat ons ter beschikking staat, nog twijfelen aan de behoefte aan gezonde leerstellingen, het opnieuw instellen van de christelijke ethiek en beginselen, aan leraren die geïnspireerd zijn door de Geest Gods om de waarheid over hetgeen zij onderwijzen te weten en te begrijpen? Maar we moeten bij het gezin beginnen. De ouders moeten zelf de Schriften lezen en zoeken naar het juiste antwoord op de juiste plaats en dan hun kinderen aansporen de Schriften te lezen en te bestuderen. De jeugd moet in het gezin gesterkt worden om de uitdagingen en de tegenstand die ze zal ontmoeten als ze de wereld in gaat, het hoofd te kunnen bieden. Het Woord des Heren is duidelijk op dit punt: „... Ik heb u geboden uw kinderen in licht en waarheid groot te brengen.” (L&V 93:40.)

Een ieder die ontvankelijk is en met een biddend hart evenveel aandacht besteedt aan de leringen van Jezus als aan wetenschappelijke studies, zal zijn geloof behouden. Twijfel, scepticisme en ongelooft zijn wapens van de duivel, vijanden van de gerechtigheid. Het zijn obstakels die groei en vooruitgang in de weg staan. Wees niet bang of beschaamd om aangaande God en de leringen van Jezus Christus te leren.

Maar het lezen en kennen van de Schriften is niet voldoende. Het is belangrijk dat wij de geboden onderhouden — zijt daders des

(Wordt vervolgd op blz 185)

De Schriften zijn ons als gids gegeven, als een blauwdruk voor het leven. Zij geven ons een duidelijk begrip dat de mens naar Gods beeld gemaakt is en dat hij hier op aarde geplaatst is als een sterfelijke wezen met een lichaam om te leren en zich voor te bereiden en zichzelf waardig te tonen terug te keren in de tegenwoordigheid van onze hemelse Verlosser.

weet, wat in het duister is, want het licht woont bij Hem.” (Dan. 2:20-22.)

Daniël ging naar de koning en vertelde hem de droom en de uitleg ervan, zoals hem door God geopenbaard. Toen zei de koning nederig: „Het is de waarheid, dat ulieder God een God der goden is, en een Heere der koningen, en Die de verborgenheden openbaart, dewijl gij deze verborgenheden hebt kunnen openbaren.” (Dan. 2:47.)

Wij hebben de Schriften en het Evangelie van Jezus Christus en de ervaringen en getuigenissen van duizenden getrouwe, eerlijke, on-

IWAN

DOOR ANNA SEEMANN

Vlak na het einde van de tweede wereldoorlog, in 1945, woonde ik in Tsjecho-Slowakije in de provincie Bohemen. Mijn echtgenoot was omgekomen in de oorlog en ik moest werken om in het levensonderhoud van mijn twee kinderen en mezelf te kunnen voorzien.

Zo vlak na de oorlog was het voor een naaister erg moeilijk om werk te vinden. Dus nam ik samen met twee andere vrouwen werk aan in een kleine wasserij, die voor de Russische militairen de was deed. Een grote wasserij vol met mannelijke werkers was vlak naast onze kleine ruimte gelegen.

Een eindje verderop in de straat was een bakkerij, die het brood voor de Russische troepen verzorgde. Twee officieren zwaaiden daar de scepter samen met een aantal soldaten. Een van deze soldaten was een jongeman die „Iwan de verschrikkelijke” genoemd werd. (Naam gegeven aan Iwan de Vierde van Rusland, 1530-1584.) Deze jongeman, die ongeveer twintig jaar was, had helemaal geen moraal meer en was bijna altijd dronken. Zijn superieuren straffen hem voortdurend en zijn eigen kameraden sloegen hem vaak, omdat ze kwaad op hem waren en omdat hij hen ergerde.

Op een dag wankelde hij onze werkruimte binnen; hij kon nauwelijks op zijn benen staan. Ik kon zien dat hij iets wilde zeggen, maar de andere werkmensen grepen hem beet en sloegen hem en gooiden hem naar buiten. Ik beefde van verontwaardiging en medelijden, want voor mij was Iwan alleen maar een jongeman die ongelukkig was en hulp nodig had.

Een paar dagen later was ik nog laat aan het werk in een poging wat achterstallig werk in te halen. Het was ongeveer tien uur toen ik zware voetstappen in de gang hoorde, daarna werd er hard geklopt. Het was nogal wat om zo laat de deur voor een vreemdeling te openen, maar ik had een sterk geloof in God en was niet bang. Ik vroeg in het Russisch,

„Wie bent u?” en hoorde een mannenstem die ik herkende als die van Iwan. Ik opende de deur en daar stond hij vlak voor mij — dronken. Ik sprak hem vriendelijk toe, leidde hem naar binnen en bood hem een stoel aan.

„U bent een goed mens, Anna Antonia”, zei hij.

„Hoe kun je dat nu zeggen, je kent me niet eens.”

„O, ik zag uw ogen toen die mensen me sloegen en dat was voor mij genoeg ... mijn moeder heeft vriendelijke ogen.”

Ik begon in te zien dat Iwan een gevoelige jongeman was. Het was hem niet ontgaan dat ik met hem te doen had, toen mijn collega's hem mishandelden. Het was ook duidelijk dat hij ziek was en ik hem moest helpen. Ik trok een stoel vlak bij hem en ging zitten en vroeg: „Iwan, waarom drink je toch zoveel?”

Zijn enig antwoord was een zucht.

Ik ging verder op een moederlijke toon: „Iwan vertel me de waarheid. Ik wil je helpen. Ik weet dat je een of ander groot verdriet hebt geleden en dat je niet weet wat je ermee aan moet.”

Terwijl ik tegen hem sprak legde Iwan „de verschrikkelijke” zijn hoofd op de tafel en hilde. Ik hilde ook even. Toen vroeg ik hem rustig of hij zijn last niet met mij wilde delen. Hij vertelde me alles wat hij op z'n hart had.

Iwan kwam uit een arm gezin van Russische vissers. Toen de vijand het gebied binnentrok werd Iwan, die toen nog maar net vijftien was, gedwongen toe te zien hoe zijn vader en zijn twee broers vlak voor hun huis werden doodgeschoten. Iwan vertelde verder dat zijn moeder werd gespaard omdat, zo geloofde hij, ze heilig was. Hij wist dit omdat ze elke dag in de Bijbel las. Hij wist nu echter niet of ze het goed maakte. Hij had de laatste zes maanden niets meer van haar gehoord omdat hij steeds overgeplaatst werd.

Toen ik dit hoorde begreep ik waarom ik het gevoel had gehad dat God wilde dat ik meer over deze man te weten zou komen. Ergens in Rusland was er een gelovige moeder die voor haar zoon bad.

Geduldig legde ik Lwan uit dat ik een vriend van hem was en dat ik hem wilde helpen. Hij werd kalmer en ik vertelde hem over een buurman die ik eens gekend had, die zoveel dronk dat hij verlamd werd. Ik moedigde hem aan de drank op te geven, anders zou hij ook erg ziek kunnen worden.

Het was zeker dat zijn moeder er erg naar verlangde hem weer te zien. Ik beloofde hem dat ik de dingen die hij mij verteld had aan niemand zou vertellen en vroeg of hij wist hoe hij moest bidden. Hij wist het niet zeker, maar ik zei hem dat hij het moest proberen voordat hij naar bed ging. Toen verlieten we de werkruimte en nadat ik hem naar zijn kwartier had gebracht, ging ik ook naar huis.

Er gingen verscheidene dagen voorbij en van Lwan was er geen enkel teken. Toen kwam een van de officieren van de bakkerij de waterrij binnen en vroeg of hij mij kon spreken. Hij zei dat hij een soldaat had die Lwan heette, die beweerde dat ik hem verteld had dat hij ernstig ziek was. Sinds die tijd had Lwan in bed gelegen en weigerde te eten of te drinken. Ik legde de officier uit wat ik Lwan over ziek zijn had verteld, omdat ik hem wilde helpen. De officier begreep dit en vroeg of ik even naar de bakkerij wilde komen om Lwan ervan te overtuigen dat hij niet ziek was. Ik ging onmiddellijk mee en vond Lwan in bed, zoals de officier beschreven had.

Toen hij mijn stem hoorde, ging Lwan rechtop in bed zitten, zijn gezicht was mager en bleek. Ik had niet gedacht dat mijn gesprek met hem zulke verstrekken-de gevolgen zou hebben. Ik hielp hem een beetje en legde hem uit dat toen ik met hem sprak, ik niet bedoelde dat hij ziek was, maar dat hij ziek zou kunnen worden als hij niet ophield met drinken. Hij was een beetje verbaasd maar werd opgewekter. Hij was er echter zeker van dat hij koorts had. Ik nam zijn hand en voelde zijn pols en verzekerde hem dat hij helemaal in orde was. Als hij een warm bad zou nemen, zou hij zich veel beter voelen. Lwan beloofde dit te doen en ik ging weg.

Twee dagen later zocht Lwan me in de waterrij op — nuchter, gewassen en vriendelijk. Hij kwam vragen of ik hem een grote gunst wilde bewijzen en een jurk voor zijn moeder wilde naaien. Dat deed ik graag en hij stuurde zijn eerste pakketje naar zijn moeder.

Lwan werkte ijverig en ik hoorde geen klachten meer over hem. Twee maanden later keerde hij terug naar Rusland om zijn moeder te zien en ik verwachtte niet dat ik hem ooit nog terug zou zien. Een paar weken nadat hij weg was gegaan, was ik in de stad boodschappen aan het doen, toen er plotseling een man

naar me toe rende en mijn hand greep. Ik was eerst bang, want ik herkende hem niet, totdat ik zijn stem hoorde, toen wist ik dat het Lwan was. Hij zag er herboren en gezond uit. Er was geen teken van dronkenschap te zien.

Het Russische leger verliet Tsjecho-Slowakije in het begin van 1946 en ik heb nooit meer iets van Lwan gehoord of gezien. Maar het schijnt dat hij een goede en rechtvaardige man geworden is. Ik kan getuigen dat een beetje naastenliefde wonderen teweegbrengt.

*

(Vervolg van blz 183)

Woords, en niet alleen hoorders (Jak. 1:22). De grote belofte die de Here ons gegeven heeft moet voldoende aanleiding voor ons zijn Hem te erkennen en Zijn wil te doen:

„En alle heiligen, die deze woorden ter harte zullen nemen en nakomen, en in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen;

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden;

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden.” (L&V 89:18-21.)

Moge deze heerlijke belofte voor ons in vervulling gaan als we de Schriften onderzoeken en de weg vinden naar het eeuwige leven.

*

VRAAG EN ANTWOORD

De antwoorden zijn bedoeld als hulp en perspectief, niet als leerstellige uitspraken van de Kerk.

„Welke activiteiten zijn aanvaardbaar op de sabbat? Hoe denken we over betaalde sport op zondag?”

Deze vraag is moeilijk te beantwoorden zonder te verwijzen naar het gebod in de Schriften om de sabbat te eren en te heiligen, dat wil zeggen die dag anders te laten zijn dan de andere dagen van de week. Dit geldt voor alle generaties — in vroeger tijden en heden ten dage. Het is een gebod van onze Vader in de hemel.

We kunnen hier echter eens nader op ingaan en kijken of het waarde en betekenis in ons leven heeft om de zondag „een aparte dag” te maken.

De mens is een tweeslachtig wezen met een stoffelijk lichaam dat een geest bezit. Het is deze geest die

de mens individualiteit geeft, identiteit, die hem motiveert en begrip geeft. Die geest is zijn voor-naamste schakel met God de Vader. Maar elk van deze onderdelen heeft voedsel en verzorging nodig en hoewel het dieet verschilt, hebben ze wel met elkaar te maken.

Het stoffelijke lichaam heeft voedsel nodig, naar gelang werk en oefening. Activiteiten als sport en wedstrijden zijn ideale oefeningen en dienen zeker gedaan te worden. De Kerk moedigt alle jongemannen en in vele gevallen ook de jonge vrouwen aan om deel te nemen aan sport door middel van haar sport-evenementen. Zij voldoen aan een behoefte en dat is leuk. Dit is heel goed „voedsel” gedurende de week, maar op zondag hebben we een beetje verandering van dieet nodig. Dit is een speciale dag om vooral nadruk te leggen op de dingen van geestelijke en beschouwende aard. Kerkbezoek en het deelnemen aan het avondmaal met de gedachten die daar bij horen, zoals hoe we het best onze medemensen kunnen dienen, kunnen ons veel bevrediging schenken. We kunnen onze zegeningen nog eens tellen en onze gedachten nog eens concentreren op het Evangelie en het levensplan. Dit geeft ons vaste punten waarnaar wij kunnen leven. Dit is het soort voedsel dat het beste wat er in de mens leeft naar buiten brengt en de zondag is hiervoor de ideale dag. Evenwicht is waarschijnlijk het wachtwoord. We moeten er voor zorgen dat aan de behoeften van onze tweeledige natuur tegemoet wordt gekomen. Kies het juiste dieet op de juiste dag.

Het is mijn ervaring dat mensen die dit evenwicht weten te vinden gelukkiger zijn. Zij brengen meer waardevolle dingen tot stand. Zij hebben innerlijke vrede en een gevoel van vooruitgang, terwijl zij in de juiste richting gaan.

Het is goed de sabbat te eren en te heiligen. Hij werd tenslotte aan ons gegeven door een Expert die onze werkelijke behoefte kent en zich volkomen wijdt aan onze eeuwige vooruitgang en ons eeuwig geluk.

W. JAY ELDREDGE
Regionale vertegenwoordiger Directeur Promised
Valley Playhouse.

*

„Ik heb drie tieners en de kwestie van de kerkelijke normen voor uiterlijk en kleding, komt voortdurend ter sprake. Wat kan ik hun vertellen wat hen zal doen begrijpen, waarom de Kerk zoveel waarde hecht aan een goed uiterlijk?

Er zijn maar heel weinig tieners die zich niet bewust zijn van hun uiterlijk. Zij letten hier misschien wel veel meer op dan vele volwassenen. Dat is de reden waarom het zo belangrijk is dat zij begrijpen waarom de Kerk en de ouders er zoveel waarde aan hechten dat hun kleding en uiterlijk aan bepaalde normen voldoen.

Het is niet altijd zo geweest dat kleding alleen maar kleden, gelden dezelfde regels. De manier waarop we ons kleden vertelt anderen iets over onszelf. De vroeger droeg bijna iedereen hetzelfde, niet omdat ze dat wilden maar omdat het moest. Een uitzondering hierop was de koning met zijn hofhouding; hier gaf de kleding aan welke rang of stand men bekleedde en hoe rijk men was. Iedereen kon zien aan wat je droeg waar je in de sociale structuur thuis hoorde.

Heden ten dage, nu we zelf kiezen hoe we ons zullen kleden, gelden dezelfde regels. De manier waarop we ons kleden vertelt anderen iets over onszelf. De maatschappij heeft de neiging om bepaalde kleding met bepaalde sociale groepen te identificeren — politieagenten, bruidjes, of rock-musici, een duidelijk geval van woordloze communicatie. Als we niet geïdentificeerd willen worden met een bepaalde groep moeten we dat uniform ook niet dragen. Een simpel voorbeeld: als de mensen ons voor zendelingen willen aanzien dan moeten we ons ook kleden als zendeling.

De kerkleiders hebben allang erkend dat kleding en uiterlijk een van de meest effectieve manieren is om communicatie tot stand te brengen. Dat is de reden waarom zij wensen dat de leden van de Kerk geïdentificeerd worden met bepaalde groepen en niet met andere. Als kleding communicatie met anderen tot stand brengt, zegt het ook iets van ons innerlijk. We laten zien hoe we over onszelf denken, door onze kleding. Het kan zelfs zover komen dat onze keuze van kleding ons gedrag beïnvloedt.

Een simpel voorbeeld van de wijze waarop gedrag beïnvloed wordt door kleding is het feit dat we voor een picknick niet dezelfde kleding gebruiken als voor een trouwreceptie. Als u een net pak of een cocktailjurk naar een picknick zou dragen zou u niet zoveel kans hebben om plezier te maken.

Hier volgt nog een voorbeeld; kijk eens naar het gedrag van een verkenner op het moment dat hij zijn uniform aantrekt. De jongen past zich aan, omdat hij zich verantwoordelijk voelt het uniform dat hij draagt, te eren.

Sterling W. Sill, assistent van het Quorum der Twaalven, heeft eens gezegd: „Als we ons uiterlijk minder gaan verzorgen, heeft dit veel meer dan alleen maar lichamelijke betekenis, want als het lelijke wortel heeft geschoten in één deel van ons leven, kan het zich spoedig verspreiden naar een ander.”

Men heeft wel eens gezegd: „We zijn wat we eten,” maar de volgende uitspraak is ook waar: „We zijn wat we dragen” — niet op grond van waarde en of we naar de laatste mode gekleed zijn, maar op grond van wat er van ons uitstraalt en hoe we over onszelf denken.

RITA L. McMinn
Lector kleding en textiel
Brigham Young Universiteit.

★

PHILL

De vrouw zeide tot Hem: „Heere Gij hebt niet om mede te putten, en de put is diep; van waar hebt Gij dan het levend water?” (Joh. 4:11.)

De bron van levend water

DOOR DEAN JARMAN
ILLUSTRATIES VAN RICHARD HULL

„Moet ik de Schriften nog eens doorlezen? Dat doe ik nu al twee jaar en alle standaardwerken heb ik al vier keer doorgelezen.”

Dat schreef een teruggekeerde zending mij, nadat ik mijn godsdienstklas had aangespoord elke dag gedurende een maand twintig minuten in de Schriften te lezen.

Ik denk dat ik die opdracht ook gegeven heb omdat ik nieuwsgierig was. Ik wilde zien of deze jonge, moderne mensen binnen een maand zelf iets konden ontdekken van de kracht die de oude profeten putten uit de Schriften die hun ten dienste stonden.

Nefi schreef: „Want mijn ziel verheugt zich in de Schriften, en ik denk er over na en ik schrijf ze op tot nut en lering mijner kinderen.” (II Ne. 4:15.) Hij zei ook dat de woorden die hij had geschreven sterk zouden worden gemaakt voor zijn volk, „want ze bewegen hen goed te doen... en ze spreken van Jezus, en bewegen hen in Hem te geloven, en tot het einde te volharderen, hetgeen het eeuwige leven is.” (II Ne. 33:4.) Hij zei verder dat zijn woorden woorden van waarheid waren, „en ze leren alle mensen, dat zij goed dienen te doen.” (II Ne. 33:10.)

Nadat Jakob Shereem had ontmoet (Jakob 7:1) beschreef hij de Nefieten als volgt: „En vrede en liefde Gods werden wederom onder het volk hersteld; en zij onderzochten de Schriften en luisterden niet langer naar de woorden van deze zondige man.” (Jakob 7:23.)

Alma gaf een beschrijving van het effect van zijn woorden op sommige mensen van Ammonihah (Alma 14:23) door het volgende te zeggen: „Velen hunner geloofden in zijn woorden en begonnen zich te bekeren en de Schriften te onderzoeken.” (Alma 14:1.)

De vier zonen van Mosiah die na hun bekering met zendingswerk bezig waren „waren sterk geworden in de kennis der waarheid; want zij waren mannen van gezond verstand en zij hadden de Schriften ijverig onderzocht, opdat zij het woord Gods mochten weten.” (Alma 17:2.) De psalmist schreef:

„Hoe lief heb ik uw wet! Zij is mijn betrachtling den gansen dag.

„Zij maakt mij door Uw geboden wijzer, dan mijn vijanden zijn, want zij is in eeuwigheid bij mij.

„Ik ben verstandiger dan al mijn leraars, omdat uw getuigenissen mijn betrachtling zijn.

„Ik ben voorzichtiger dan de ouden, omdat ik uw bevelen bewaard heb.

„Ik heb mijn voeten geweerd van alle kwade paden, opdat ik uw woord zou onderhouden.

„Ik ben niet geweken van uw rechten, want Gij hebt mij geleerd.

„Hoe zoet zijn Uwe redenen mijn gehemelte geweest, meer dan honig mijn mond!

„Uit uw bevelen krijg ik verstand, daarom haat ik alle leugenpaden.” (Ps. 119 : 97-104.)

Ik maakte van deze teksten gebruik om mijn leerlingen te laten begrijpen dat alleen maar lezen niet voldoende

was. Profeten hebben de woorden: *ijverig, overpeinzen, mediteren* en *met vreugde* gebruikt om uit te leggen hoe we de Schriften moeten benaderen. Het is duidelijk dat we goed moeten nadenken bij wat we lezen en dit moeten overpeinzen. Zelfs als we niet aan het lezen zijn moeten we toch steeds aan het Woord van God denken. De profeten hebben ons beloofd dat dit ons nieuwe geestelijke inzichten en meer gerechtigheid zal geven.

De Schriften laten ons zien dat we op twee manieren kunnen nadenken: We kunnen over de Schriften zelf mediteren, of we kunnen dat wat we lezen op ons persoonlijk leven toepassen.

Moroni onderwees de eerste manier van nadenken toen hij de lezers van het Boek van Mormon aanspoorde om in hun hart te overwegen wat zij hadden gelezen. (Moro. 10:3.) Nefi werd in de Geest weggevoerd toen hij in zijn hart de dingen overlegde, die zijn vader had gezien. (I Ne. 11:1.)

De ogen van Joseph Smith en Sidney Rigdon werden geopend nadat zij Joh. 5:29 ijverig hadden bestudeerd en er over hadden gebeden. Joseph Smith heeft gezegd: „... en terwijl wij over deze dingen peinsden, raakte de Here de ogen van ons verstand aan, en ze werden geopend... (L&V 76:19, zie ook de verzen 11-18.)

De tweede manier van nadenken leidde tot het heilige bos. De profeet Joseph zei over Jak. 1:5:

„Nimmer trof een tekst in de Schrift een mensenhart met meer kracht, dan deze passage toen mijn hart trof. Hij scheen met grote kracht tot in ieder gevoel van mijn hart door te dringen. Ik dacht er telkens en telkens weer over na, wetende, dat, indien er iemand was die wijsheid van God nodig had, ik het was ... Tenslotte kwam ik tot de gevolgtrekking, dat ik in duisternis en verwarrring moest blijven, of anders doen, zoals Jakobus aangeeft ...” (JS 2:12-13.)

Deze manier van nadenken kan ons

allen helpen verplichtingen aan te gaan die de duisternis zullen verminderen en het licht vergroten. We moeten vragen stellen terwijl we lezen, vragen zoals: Wat heeft dit te maken met mijn eigen leven? Of welke les kan ik hieruit leren?

Ik wist zeker dat als mijn leerlingen de Schriften op deze manier zouden lezen, zij er dezelfde inspiratie in zouden vinden die Nefi en Moroni erin vonden. Ik moedigde hen aan om met het Boek van Mormon te beginnen, want ik voelde dat dit waarschijnlijk de grootste invloed zou hebben. Ouderling Marion G. Romney heeft gezegd: „Door mijn eigen ervaringen en die van mijn geliefden, zowel als door wat de profet Joseph Smith heeft gezegd, ben ik ervan overtuigd dat wij dichter bij onze Here kunnen komen en blijven door het Boek van Mormon te lezen dan door andere boeken te lezen.”

Om deze ervaring te kunnen evalueren heb ik elke leerling opgedragen aan het eind van de maand zijn reactie op papier te zetten.

Deze reacties bevestigden mijn vertrouwen in de Schriften. De teruggekeerde zending, die ontstond was over de opdracht, schreef: „Ik heb een opwindend avontuur herontdekt. Ik heb me nog eens verbaasd over het wonder van wijsheid en begrip van het Evangelie zoals door de profeten aan ons gegeven. Het Evangelie is voor mij in de laatste paar weken meer gaan betekenen dan ooit tevoren. Ik begrijp nu beter dat geloof en de kracht van iemands getuigenis dingen zijn die van dag tot dag verschillen en moeten worden bijgehouden.”

Het antwoord van de andere leerlingen was al net zo enthousiast. Het was duidelijk dat de studie van de Schriften op hen net zoveel invloed had als op de profeten van weleer. Het bezielde hun gebeden, vergrootte hun gevoeligheid voor geestelijke aangelegenheden, verhoogde hun prestatie, versterkte hun zelfdiscipline en veranderde

hun houding ten opzichte van het leven.

Eén leerling sprak over een gevoeliger geweten: „Het scheen ook mijn geweten te beïnvloeden, want ik rationaliseerde niet zo gauw meer... Vooral sinds ik verloofd was, merkte ik dat ik enkele dingen probeerde te rationaliseren. Ik nam het niet zo nauw meer met bepaalde dingen. Ik zeg niet dat dat alleen maar het gevolg was van het lezen van de Schriften, maar ik ben blij voor de invloed die het op me heeft gehad.” Verschillende leerlingen spraken van een nieuwe geestelijke instelling. Een student in de rechten schreef: „Er was één opmerkelijk punt dat dit jaar voor mij onderscheidde van het vorige jaar: Ik gebruikte de Schriften als middel om mijn geestelijke gevoeligheid te handhaven. De resultaten hebben onmiskenbaar zo'n stimulerende invloed gehad op de geest dat ik nu zeker weet dat ik mijn leven lang de Schriften dagelijks zal bestuderen.”

Een meisje dat actief deelnam aan het verenigingsleven op de universiteit ondervond dat het lezen van de Schriften ertoe bijdroeg dat zij op school geestelijk ingesteld bleef. „Welnu, ik kwam tot de conclusie dat als ik beloofde de Schriften dertig dagen lang te lezen, ik het dertig dagen zou doen — wat niet zulke goede resultaten voor me zou hebben. Dus beloofde ik het mijn hele verdere leven te doen. Dat was ongeveer zes maanden geleden. Sinds die dag heb ik het Boek van Mormon bijna drie keer gelezen, en wát een verschil! Het heeft mogelijk gemaakt wat ik altijd onmogelijk gedacht heb, namelijk geestelijk ingesteld te zijn op school.”

Sommige leerlingen die nog nooit van de Schriften hadden genoten ontdekten wat een vreugde die kunnen geven. Een meisje schreef: „Ik heb vele malen geprobeerd het Boek van Mormon te lezen, maar voelde elke keer dat er iets ontbrak. Ik moest me ertoe dwingen omdat ik er niet van hield en kon maar niet begrijpen wat er aan mankeerde.

Dit jaar heb ik met plezier de Schriften gelezen. Ik lees nu iedere morgen in het Boek van Mormon en ik zou dat voor niets ter wereld meer willen missen. Ik dacht dat het erg moeilijk zou zijn er een gewoonte van te maken iedere morgen een gedeelte te lezen, maar dat was het niet.”

Weer een ander schreef: „Ik ben iemand die dikwijls afdaalde als er uit de Schriften werd voorgelezen, niet met opzet, maar gewoon automatisch. Ik ben ook een van die mensen die nog nooit het Boek van Mormon hebben gelezen. Ik ben er twee of drie keer aan begonnen, maar ben nooit verder gekomen dan II Nefi ... Mijn hele houding tegenover de Schriften en zelfs het Evangelie is veranderd. Niet dat ik niet eerder een getuigenis heb gevoeld, maar mijn getuigenis was op geloof gebaseerd en niet op kennis van de Schriften. Ik voel nu dat ik het Evangelie veel beter begrijp en hoe het op mij persoonlijk van toepassing is. Iedere keer wanneer ik de Schriften lees thuis, of in de klas, voel ik me dicht bij God en Jezus Christus en verlang ik meer goed te doen. Zelfs mijn gebeden zijn anders, en ik ben pas tot Jarom gevorderd.”

De leerlingen hebben ontdekt dat de Schriften hen dichter tot God brachten en hun hele leven gelukkiger maakten. Een jongen van de kostschool schreef: „Als ik in het Boek van Mormon lees, schijnt mijn hele dag beter te verlopen. Ik ben gelukkiger. Mijn leven is zuiverder. Ik bid iedere morgen en avond, wat ik vroeger erg moeilijk vond. Ik kan me beter in bedwang houden en sla geen acht op de sociale druk die op me wordt uitgeoefend op de kostschool. Ik kan de gevoelens die ik heb niet goed uitleggen, maar ik voel dat ik dichter bij God ben.”

Een eerstejaarsstudente zei: „Het is verbazingwekkend hoe gauw een leven kan veranderen, vooral als het je eigen is. Zes maanden geleden zou ik gezegd hebben dat er in een korte tijd geen drastische verandering kon plaats vinden. Maar sedert ik iedere dag de Schriften

lees is mijn gehele kijk op het leven veranderd. Ik heb eens het gevoel gehad dat de Schriften niet van toepassing zijn op deze tijd, dat zij van toepassing zijn op de tijd van de profeten uit het verre verleden. Maar toen ik het Boek van Mormon begon te lezen en te bestuderen, verbaasde ik mij erover welk een inzicht men kan verkrijgen als de beginselen ervan worden toegepast. Ik vind ze een voortdurende aansporing — en dat niet alleen, ze verschaffen ook de middelen om een plan uit te voeren.”

Een teruggekeerde zending, die actief is in campus-aangelegenheden, ondervond dat zijn leven veranderde toen hij de Schriften las en overwoog: „Het lezen van de Schriften was een fantastische belevenis. Het is daarom ook vanzelfsprekend dat ik ermee doorga. Ik kan een goede vergelijking maken, omdat ik niet iedere dag in de Schriften heb gelezen (ongeveer twee of drie weken). Het verschil was duidelijk te merken. Vóór en na deze korte periode verlangde ik er iedere dag naar een gedeelte van de Schriften te lezen — iets dat iedere dag belangrijker werd. Gedurende die dagen waren mijn gedachten helderder, mijn geest kwam tot rust, mijn temperament ten opzichte van anderen werd aantrekkelijker en minder afstotend. Maar bovenal waren mijn *gedachten* zuiverder en *reiner* dan ooit tevoren, en ik was daarom ook gelukkiger omdat mijn ziel beter in harmonie met de Here was. Tijdens de periode dat ik niet iedere dag in de Schriften las deed ik enkele dingen waar ik later spijt

van had en mijn verlangen te bidden werd minder. Ik geloof dat vurig bidden en bestuderen van de Schriften hand in hand gaan.

„Ik dacht dat ik het Boek van Mormon kende door het bestuderen ervan toen ik op zending was, en vooral nadat ik het verschillende keren in een andere taal gelezen had. Maar het in je hart overwegen is iets anders. Iets dat steeds weer opnieuw kan worden gedaan. Dit doe ik nu iedere morgen en ik geniet er intens van.”

De Schriften zijn voor mensen van elke leeftijd. Jonge kinderen kunnen ook leren ze te lezen, te overwegen en te waarderen. Een vader heeft onlangs twee van zijn kinderen van acht en negen jaar de opdracht gegeven iedere zondag vier hoofdstukken uit het Nieuwe Testament te lezen. Eerst moesten zij er toe aangezet worden, maar langzamerhand werden zij geïnteresseerd en begonnen zelfs op andere dagen van de week te lezen. Al gauw vóór zij iedere avond de Schriften vóór zij naar bed gingen. Toen zij het Nieuwe Testament uit hadden, begonnen zij aan het Boek van Mormon. Binnen drie maanden had het oudste kind het Boek van Mormon uit en begon weer van voren af aan.

De les die uit deze ervaringen geleerd

kan worden is duidelijk. Wij zijn het aan onszelf verplicht een programma te maken om de Schriften dagelijks te bestuderen. Op die manier kunnen we de „bron van levend water” ervaren, waarvan de Here gesproken heeft (L&V 63:23). Kort voor zijn dood spoorde president McKay de leden van de Kerk aan om harder dan ooit te trachten de dagelijkse inspiratie en de invloed des Heren waardig te zijn. Dagelijkse meditatie die op de Schriften gebaseerd is zal ons het gevoel geven dat wij dichterbij de Heiland zijn, bij Zijn leringen en Zijn werk. Maar denk er aan dat hoe regelmatig wij lezen, des te mooier de belevenis wordt. Een teruggekeerde zending schrijft: „Een jaar nadat ik van zending ben teruggekeerd besteed ik nog steeds dagelijks minstens een half uur aan het lezen van de Schriften. Het is nu zo zeer een deel van mijn leven geworden dat ik me een dag zonder niet goed voor kan stellen. Het is even normaal als eten.”

Zoals de profeet Joseph Smith zei: „Gods bemoeienissen hebben een diepe betekenis; en tijd, ervaring en ernstige, aandachtige overdenking kunnen ze ons alleen maar doen begrijpen.”

*

„De resultaten hebben onmiskenbaar zo'n stimulerende invloed gehad op de geest dat ik nu zeker weet dat ik mijn leven lang de Schriften dagelijks zal bestuderen.”

PARLEY P. PRATT

Biografische gegevens

Ouderling Pratt werd geboren op 12 april 1807 in Burlington, in de staat New York. Zijn ouders waren Jared en Chanty Pratt.

In 1830 verliet hij zijn huis in Ohio en reisde naar het oosten. Ten huize van een baptistische diaken maakte hij voor de eerste maal kennis met het Boek van Mormon. Toen hij het boek gelezen had ging hij naar Palmyra, in de staat New York, om met de profeet te spreken, maar Joseph bevond zich in Pennsylvania. Hij sprak toen met Hyrum.

Op 1 september 1830 werd hij door Oliver Cowdery in het Seneca-meer gedoopt. Tijdens een vergadering, die op de avond van diezelfde dag gehouden werd, werd hij tot ouderling geordend.

In 1830 werd Parley P. Pratt tezamen met Oliver Cowdery, Peter Whitmer Jr. en Ziba Peterson door de Here geroepen om als eerste zendingelingen van New York naar het westen te reizen.

Tezamen met zijn collega's reisde hij al predikend 2100 kilometer in westelijke richting. Toen zij in Independence, in de staat Missouri, aankwamen, begonnen zij een zending onder de Indianen. Zij bezochten de stammen van de Shawnees en de Delawares en onderwezen hen uit het Boek van Mormon.

Ouderling Pratt was één van de eerste apostelen die in deze bedeling werd geroepen; hij werd op 21 februari 1835 te Kirtland, in de staat Ohio, geordend tot apostel. Hij was toen pas 27 jaar.

In 1836 vervulde hij een zending in Canada en doopte John Taylor en vele anderen.

In 1840 maakte ouderling Pratt in Engeland een begin met de uitgave van de *Millennial Star*.

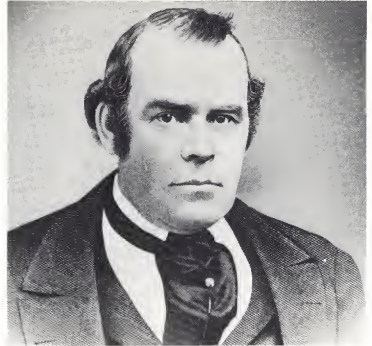
In 1847 verhuisde hij naar Salt Lake City. Hij droeg bij tot het opstellen van de grondwet van de Voorlopige regering van de Deseret. Hij werd gekozen tot lid van de Senaat van de algemene vergadering. Toen Utah deel uit ging maken van de Verenigde Staten, werd hij tot lid van de wetgevende vergadering gekozen.

In 1851 ging hij als eerste zending van de Kerk naar Zuid-Amerika.

Ouderling Pratt was een briljant schrijver en dichter. Veel boeken van zijn hand worden heden nog veelvuldig gebruikt.

Op 13 mei 1857 werd hij in Van Buren, in de staat Arkansas, gedood.

De volgende verhalen zijn citaten van ouderling Pratt,

die voor het merendeel aan zijn autobiografie zijn ontleend.

„Ik liep een tijd lang, ging dan zitten en las een wijle.”

Ik veronderstel dat er in deze vergadering wel mensen zijn die ... mijn getuigenis niet gehoord hebben. Ik ken deze Kerk vanaf het jaar waarin zij georganiseerd werd in het woeste westelijk deel van de staat New York. De Kerk werd op 6 april 1830 georganiseerd en ik werd op 1 september van dat jaar gedoopt.

Toen ik lid werd van deze Kerk zou iedereen op aarde die lid was in één kleine ruimte een plaats hebben kunnen vinden. Het zou dan zelfs niet erg druk geweest zijn want ik geloof dat er nog geen vijftig waren.

Mijn aandacht voor dit werk werd in de eerste plaats getrokken door het Boek van Mormon. Bij toeval kwam mij een exemplaar van dit boek onder ogen. Een mij nagenoeg onbekende man, die er nu niet direct in geloofde, bezat zo'n exemplaar. Hij vertelde het mij en nodigde mij uit bij hem thuis te komen om het te lezen. Het huis van de man bevond zich op een afstand van ongeveer een dag reizen van het huis waar Joseph Smith, de profeet, en zijn vader woonden. In die tijd was ik godsdienstleraar. Ik reisde en predikte en was verbonden aan een groep mensen die soms Campbellieten of Gereformeerde Baptisten werden genoemd.

Ik had ijverig de Schriften bestudeerd en God geboden om mijn geest te verlichten opdat ik ze mocht begrijpen. Hij had Zijn Geest uitgestort en ik had begrip ontvangen in mijn hart, zodat ik tot op zekere

hoogte de Schriften verstond, de letter van het Evangelie, zijn vorm en eerste beginselen zoals deze in de Bijbel stonden. Ik kon deze dingen bevatten, maar ik wist dat de macht, de gaven en de autoriteit van het Evangelie ontbraken. Ik verwachtte werkelijk dat deze zaken zouden worden hersteld omdat ik wist dat wat voorspeld was, niet vervuld kon worden, voordat de macht en autoriteit hersteld waren ... Juist hiernaar keek ik uit en de Geest scheen mij in te flusteren dat ik het gedurende mijn leven zou zien.

Onder deze omstandigheden reisde ik rond om het licht dat ik bezat, te delen met anderen. Terwijl ik met dat werk bezig was ontdekte ik, zoals hiervoor vermeld, het Boek van Mormon. Ik las het zorgvuldig ... en terwijl ik het las werd ik overtuigd dat het waar was. De Geest des Heren rustte op mij toen ik las en mijn geest werd verlicht, overtuigde mij en griffe de waarheid in mij, zodat ik wist dat het boek waar was, zo zeker als twee maal twee vier is. Ik wist het niet door middel van een stem uit de hemel, door de bediening van een engel of door een visioen, maar ik wist het door de geest van begrip die mijn hart geraakt had, door het licht dat in mij was. Ik wist dat het waar was, omdat het licht was en de vervulling was van hetgeen in de Schriften staat. Ik getuigde van de waarheid tegenover de bureu die binnenliepen toen ik het de eerste dag zat te lezen in het huis van een oude baptistische diaken die Hamblin heette.

Dezelfde Geest leidde mij toen ik er achter probeerde te komen wie Joseph Smith nu eigenlijk wel was. Op een zeer hete dag in augustus ging ik te voet, terwijl zich blaren op mijn voetzolen vormden, naar de plaats waar hij zou wonen. Ik kwam 's avonds aan in de omgeving van een klein dorp, Manchester genaamd. Onderweg liep ik een man voorbij, die koelen voortdreef. Ik vroeg naar Joseph Smith, de vindere en vertaler van het Boek van Mormon. Hij vertelde mij dat Joseph Smith in de staat Pennsylvania verbleef, ongeveer 140 kilometer verwijderd van de plaats waar we stonden. Vervolgens vroeg ik naar de vader van de profeet en hij wees naar het huis van de familie, maar hij zei dat de oude heer op dat moment een lange reis maakte. Na een kort gesprek zei de man dat hij Hyrum Smith heette en dat hij de broer van de profeet was. Hij was de eerste heilige der laatste dagen die ik ooit gezien heb ...

Ik kwam mijn afspraken na en keerde de volgende morgen naar Hyrum Smith terug. Hij gaf mij een exemplaar van het Boek van Mormon ... Ik liep een tijd lang, ging dan zitten en las een wijle, want ik was niet van plan om het boek in één keer uit te lezen. Ik zou af en toe een stukje lezen. Ik werd met vreugde en blijheid vervuld, mijn geest werd verrijkt en deed mij realiseren, zo levendig alsof ik het zelf gezien had, dat de Here Jezus Christus in Zijn ware gedaante, als opgestaan wezen, verschenen was en het volk op het Amerikaanse continent in het verleden heeft bediend. Hij was waarlijk uit de dood opgestaan en ten hemel gevaren en Hij is op het Amerikaanse continent geweest, in het land Overvloed ... (III Nefi 11:1.)

Zoals hierboven reeds vermeld, kwam ik mijn twee afspraken na; een grote menigte luisterde naar mij en was geïnteresseerd. De menigte vroeg mij meer afspraken te maken. Ik vertelde haar dat dat niet kon omdat ikzelf nog plichten te vervullen had. Ik nam afscheid en ging terug naar Hyrum Smith, die mij meenam naar een plaats ongeveer 35 kilometer verderop in Seneca County, in de staat New York. Daar stelde hij mij voor aan de drie en de acht getuigen wier namen voor in het Boek van Mormon staan. Ik sprak met Oliver Cowdery, één van de drie getuigen en de volgende dag gingen wij naar het Seneca-meer alwaar ik door Oliver Cowdery, toen de tweede apostel in deze Kerk, gedoopt werd. Oliver Cowdery had de bediening van een engel ontvangen, zoals in zijn getuigenis vermeld staat.

Na mijn doop werd ik diezelfde dag tijdens een kleine vergadering bevestigd. Ik was vervuld van de Heilige Geest en werd tot ouderling geordend. Dit geschiedde op 1 september 1830 en vanaf die dag ... heb ik ernaar gestreefd mijn roeping te verheerlijken en het Priesterschap, dat God mij gegeven had, teeren.

Het volgende voorval uit het leven van ouderling Pratt vond plaats in 1838 in Far West, in de staat Missouri. In die tijd werden de heiligen zwaar vervolgd. William E. Berret somt in zijn boek „De herstelde Kerk“ enkele redenen voor deze vervolging op.

1. De heiligen onderscheidden zich van de ter plaatse aanwezige pioniers. Zij waren grotendeels afkomstig uit het noordoosten van de Verenigde Staten, terwijl de andere pioniers uit de zuidelijke staten afkomstig waren. In die tijd bestond er veel

wantrouwen tussen de mensen afkomstig uit deze beide gebieden. Daarbij kwam dat het westelijk deel van Missouri nog vrij primitief was en vooral in trek was bij het uitschot van de samenleving, dat daar aan rechtsvervolgving trachtte te ontkomen. In tegenstelling tot deze mensen waren de mormoonse pioniers eerlijk, zuinig en ambitieus. Zij stichtten spoedig boerderijen en bouwden mooie huizen.

2. De heiligen hadden de belofte ontvangen dat Zion in Jackson County, in de staat Missouri gevestigd zou worden. De oudere pioniers begrepen niet dat de heiligen het land door aankoop moesten verkrijgen. Naarmate het aantal mormonen in dit gebied groeide, voelden de andere bewoners zich bedreigd, hoewel daarvoor geen aanleiding bestond.

3. De heiligen stichtten coöperatieve boerderijen en bedrijven, die concurreerden met de boerderijen en bedrijven die daar reeds gevestigd waren. De heiligen huwden en hadden alleen omgang met leden van hun eigen groep.

4. In de Verenigde Staten was veel te doen over de slavernij. In het noorden was de slavernij onwettig, in het zuiden wettig. Het aantal staten met wettige en onwettige slavernij was gelijk. Zolang dit het geval was kon het Congres geen wetten tegen de slavernij aannemen. De voorstanders van slavernij zorgden er wel voor dat deze balans in evenwicht bleef. In die tijd was slavernij in Missouri toegestaan. Maar de mormonen die naar deze staat bleven komen hielden geen slaven. Daar hun aantal gestadig groeide en zij zeiden dat Zion tenslotte heel Missouri zou omvatten, was het duidelijk dat de voorstanders van de slavernij zich bedreigd voelden. Dit was waarschijnlijk één van de redenen dat de gouverneur van Missouri, die zelf slaven bezat, niet tegen het gepeupel optrad.

5. Een andere bron van moeilijkheden voor de heiligen was de afgunst van de protestantse geestelijken in dat gebied. Vele geestelijken stonden achter de benden, die tegen de heiligen optraden, of maakten op andere wijze deel uit van deze groepen.

In het volgende verhaal spreekt ouderling Pratt van het „leger”. Hiermede bedoelt hij niet het leger van de Verenigde Staten maar de militia van de staat, onder commando van gouverneur Boggs. Deze militia was oorspronkelijk bedoeld om het leven en de eigendommen van de heiligen te beschermen en het contact tussen hen en het gepeupel te voorkomen. Maar een groot deel van de soldaten behoorde zelf tot het gepeupel en erkende geen gezag. Daarbij komt nog dat veel officieren sympathiseerden met het gepeupel en zelfs hun „troepen” tegen de heiligen opzetten. Tenslotte werden de heiligen in Far West gedwongen hun wapens in te leveren en Joseph Smith, Parley P. Pratt en andere leiders vielen door verraad in de handen van de vijand.

„Zij beloofde dat zij zou proberen te leven.”

We werden in een kamp geplaatst, waar we onder strenge controle stonden. We hadden 's nachts geen dak boven ons hoofd en sliepen op de grond onder de blote hemel terwijl het stroomde van de regen. Zij, die de wacht hielden, spotten de hele nacht en gedroegen zich liederlijk. Zij verloochenden God, bespotten Jezus Christus, vloekten verschrikkelijk, beschimpten Joseph en anderen, vroegen om wonderen, wilden tekenen zien en zeiden bijvoorbeeld: „Nu, mijnheer Smith, toon ons een engel.” „Geef ons een van uw openbaringen.” „Toon ons een wonder.” „Wij hebben gisteren een van uw broeders in zijn eigen huis gevangen genomen en hebben hem met zijn eigen geweer, dat boven de kachel hing, zijn schedel ingeslagen. Hij kan geen woord meer zeggen en ligt op sterven; spreek en genees hem, dan zullen wij allen geloven.” Of: „Als jullie apostelen of mannen van God bent, bevrijd jezelf, dan zullen wij mormonen worden.” Daarop volgde een reeks vloeken en godslasteringen; daarna de smerigste beweringen als zouden zij maagden en vrouwen verkracht hebben. Zij gebruikten taal die ik niet durf schrijven; waarlijk, woorden kunnen dit niet beschrijven. Zo verliep deze verschrikkelijke nacht en vóór het morgen was kwamen er verscheidene andere gevangenen bij, waaronder broeder Amasa Lyman ...

Wij moesten naar Far West lopen onder geleide van het hele leger. Toen zij op een plein halt hielden kregen wij toestemming om ons onder bewaking te gaan verkleden en voor de laatste maal afscheid van onze gezinnen te nemen. Daarna zouden wij als gevangenen naar Jackson County gebracht worden dat achtereenhalve kilometer verder lag.

Dit was een vreselijke belevenis. Onder toezicht van twee of drie soldaten ging ik naar huis; de koude regen stroomde neer en toen ik mijn kleine huis was binnengegaan vond ik mijn vrouw met koorts op bed. Onze drie maanden oude zoon lag aan haar borst en naast haar zat een meisje van vijf jaar. Aan het voeteneind van hetzelfde bed lag een vrouw in barrensnoed. Zij was die nacht uit haar huis verdreven en had tijdelijk onderdak gevonden in mijn huisje, dat slechts 9 m² groot was. Mijn grotere huis had men afgebroken. Toen ik naar het bed liep, barstte mijn vrouw in tranen uit. Ik sprak enkele vertroostende woorden en zei haar dat zij om wille van mij en de kinderen moest proberen te leven. Ik drukte de hoop uit dat wij elkaar zouden terug zien, hoewel wij misschien jaren gescheiden zouden worden. Zij beloofde dat zij zou proberen te leven. Ik omhelste en kustte hen en ging weg.

Tot op dat moment had ik niet gehuild; maar wanneer je gedwongen wordt zo'n hulpeloos gezin achter te laten, dat het zonder eten en brandstof

moet stellen en slecht behuïsd is, terwijl niemand hen kan helpen, overgelaten aan bandieten, die geen humaniteit kenden, en de winter voor de deur staat, dan wordt het je te machtig.

„**Vlucht!**”

Toen wij zo als gevangenen reisden, stond ik op een morgen op terwijl het erg sneeuwde. Zachtjes en zonder moeilijkheden verliet ik het hotel en naar het scheen had niemand mij opgemerkt. Ik liep in oostelijke richting door de stad en niemand zag mij. Nog steeds ongezien vluchtte ik de velden in. Toen ik iets meer dan een kilometer gelopen had, bereikte ik een bos. Het was doodstil, er was niemand in de wijde omtrek te zien. De lucht was donker door de vallende sneeuw en achter mij werden mijn voetafdrukken direct door de sneeuw uitgewist. Ik was vrij. Ik kende de weg naar de Staten in oostelijke richting erg goed en het scheen dat er niets was dat mij ervan zou weerhouden mijn weg naar het oosten te vervolgen. Ik was vol van de gedachte aan de vrijheid. Ik dacht aan mijn vrouw, mijn kinderen, mijn huis, de vrijheid, de vrede en een land waarin wetten werden gerespecteerd en waar orde heerste. Ik kon naar de andere Staten gaan, mijn gezin daarheen laten komen, een tehuis scheppen en gelukkig zijn.

Maar ik realiseerde mij dat ik een gevangene was in een staat waar geen respect voor wetten bestond. Ik kon elk moment zonder vorm van proces worden geexecuteerd. Ik kon elk moment in de handen van moordenaars vallen, die reeds iedere eed gebroken hadden en die ieder beginsel van eer en zelfs van menselijkheid vertrapt hadden. Handen, die reeds besmeurd waren met het bloed van oude mannen, hulpeloze vrouwen en kinderen, zouden mij van het leven proberen te beroven. Men sprak van moord bij de slag van Crooked River die gepleegd zou zijn door de dappere vaderlandslievende mensen die aldaar hun leven verdedigd hadden en hun medeburgers gered hadden uit de handen van kidnappers en landpiraten, terwijl de piraten zichzelf loyale militairen waren gaan noemen.

Vóór mij lag de vrijheid; teruggaan betekende dat ik voor de rechtbank moest verschijnen waar ik tezamen met moordenaars beschuldigd zou worden van de ernstigste misdaden. Satan fluisterde mij toe: „vlucht!”

Ik zei: „Neen! Ik vlucht niet wanneer broeder Joseph en anderen zich in de handen van de vijand bevinden. Wat een moeilijkheden zouden ze erdoor kunnen krijgen; hun leven zou er zelfs door bedreigd kunnen worden.”

Ik draaide mij om, liep terug en ging het hotel binnen vóór zij mij gemist hadden. Toen ik de sneeuw van mijn kleding afklopte vroegen de bewaker en broeder Joseph waar ik geweest was. Ik antwoordde: „Ik ben even buiten geweest om wat lichaamsbewe-

ging te krijgen.” Mijn wandeling in zo'n storm voor mijn plezier was aanleiding voor hen om grappen over te maken, maar daarbij bleef het.

Er was één ding dat ons gedurende onze gevangenschap voortdurend bemoedigde; het was de gedachte aan het woord van de Here tot broeder Joseph, dat luidde dat gedurende deze gevangenschap het leven van ons allen gespaard zou worden. Niemand zou sterven. Ik dacht hieraan toen ik door de velden liep en overwoog of ik moest gaan of blijven. Ik dacht aan de passage in de Schriften: „*Want zo wie zijn leven zal willen behouden, die zal hetzelfde verliezen; maar zo wie zijn leven verliezen zal, om Mijnen wil, die zal hetzelfde behouden.*” (Zie Mattheus 16:25 en L + V 98:13.)

„**Het leek alsof een zachte hand zich in de mijne legde.**”

Onder deze pijnlijke omstandigheden brachten wij de lange en vermoeiende winter door. Dat deel van onze gemeenschap dat niet gevangen was, werd uit de Staat gedreven. Hierbij gingen huizen en eigendommen verloren en stierven velen. Duizend mensen vluchtten naar Illinois.

Mijn vrouw bezocht mij diverse malen tijdens mijn gevangenschap, maar ten slotte bepaalden de gezagsdragers van de Staat dat iedere mormoon de Staat moest verlaten. Mijn vrouw en kinderen, die tezamen met enkele anderen achter gebleven waren, werden gedwongen te vluchten, anders zouden zij uitgeroeid worden ...

Zonder vrienden of getuigen verhoord te worden, of zelfs met hen, door een stel „*Gadianton rovers*” (Helaman 6:18) en moordenaars, die vrouwen en kinderen konden opjagen en vermoorden, betekende alleen maar veroordeling en terechtstelling. Erger dan duizend maal te sterven was het daar te blijven en een ellendig leven te lijden, terwijl onze vrouwen en kinderen in een andere staat onder vreemdelingen rondzweerven zonder de bescherming van echtgenoten en vaders.

Onder deze omstandigheden, terwijl ik de wanhoop nabij was, vastte en bad ik enkele dagen terwijl het scheen dat slechts een enkele gedachte, een alles opeisende vraag, mijn gedachten beheerste. Het scheen mij toe dat, indien er een God in de hemel was die ooit tot de mens op aarde gesproken had, Hij mij de waarheid van deze vraag zou onthullen. Ik vroeg mij niet af hoe lang ik moest lijden of wanneer en hoe ik bevrijd zou worden. Ik vroeg mij slechts af: Zal ik ooit, hoe lang het ook nog zal duren of wat ik ook eerst moet doorstaan, weer als vrij man leven en de vreugde van het gezelschap van mijn lieve vrouw en kinderen genieten, vrij rondlopen, in de gemeenschap leven en het Evangelie prediken zoals ik dit in voorafgaande jaren heb gedaan?

Geef mij zekerheid hieromtrent, dan kan het mij niet schelen wat ik moet ondergaan. Te varen over de wereld, te reizen in de woestijnen van Arabië, te genieten van de geweldige natuur van het Rotsgebirge, zo'n begerlijk doel te bereiken zou een kleinigheid lijken vergeleken met mijn verlangen naar zekerheid. Na enkele dagen bidden en vasten, terwijl ik de leiding van de Here in dit onderwerp zocht, ging ik vroeg naar bed in mijn eenzame kamer. Terwijl de overige gevangenen en de wacht wat met elkaar praatten en de eenzame uren in de bovenkamer van de gevangenis sletten, lag ik stil in bed. Ik zocht en verwachtte een antwoord op mijn gebed. Plotseeling scheen het alsof ik in de geest werd weggevoerd en niet langer gevoelig was voor mijn omgeving. Een hemel van vrede en rust doordrong mij; een persoon uit de geestenwereld stond voor mij, hij glimlachte en in deze glimlach kon ik medelijden vermengd met zeer tedere liefde en sympathie ontwaren. **Het leek alsof een zachte hand zich in de mijne legde**, en een warme wang drukte zich vol liefde tegen de mijne. Ik werd gegroet door een bekende stem, die ik direct herkende als de stem van de vrouw uit mijn jeugd, die bijna twee jaar geleden was ontslapen en zich thans bevond op een plaats waar de goddelozen geen moeilijkheden meer konden veroorzaken en waar vermoeiden rustten. Ik realiseerde mij dat zij gezond was om met mij te spreken en mijn vraag te beantwoorden.

Toen ik dit wist, zei ik tegen haar op zeer ernstige en vragende toon: „Zal ik ooit weer als vrij man leven en de vreugde van het gezelschap van mijn gezin en de heiligen genieten en het Evangelie prediken zoals ik gedaan heb?” Zonder twijfelen antwoordde zij: „Ja!” Ik herinnerde mij toen dat ik tevreden zou zijn met de kennis van dit ene feit, maar nu wilde ik meer weten.

Ik zei: „Kunt u mij vertellen op welke wijze of wanneer ik hieraan zal ontkomen?” Zij antwoordde: „**Dat is nog niet aan mij bekend gemaakt.**” Op dat moment voelde ik dat ik verder dan mijn overeenkomst en geloof was gegaan door deze laatste vraag te stellen en dat ik tevreden moest zijn met het antwoord op de eerste vraag.

Haar nobele geest groette mij en trok zich terug. Ik werd me weer bewust van mijn omgeving. Het sombere geluid van de wachten en de klijvende boze woorden van de oude afvalligen deden mij weer onaangenaam aan, maar mijn ziel was vervuld van hemel en hoop.

„**In de naam van Jezus Christus. Sta op en wandel.**” Het volgende voorval deed zich voor nadat de profeet, ouderling Pratt en anderen ontsnapt waren uit de gevangenis te Missouri, waar zij ten onrechte waren opgesloten, en zij zich weer bij de heiligen in de staat Illinois vervoegd hadden.

Wij verhuisden naar Nauvoo, een nieuwe stad, die ongeveer 70 kilometer ten noorden van Quincy lag. President Joseph Smith en vele vluchtelingen, die de vervolgingen in Missouri overleefd hadden, woonden daar. Men noemde deze plaats al een vergaderplaats voor de uiteengedreven heiligen. Veel gezinnen hadden geen huisvesting, leefden in de open lucht of in de schaduw van bomen, tenten, wagens, enz. Anderen woonden in enkele oude gebouwen, die zij gekocht of gehuurd hadden. Weer anderen woonden in enkele houten gebouwen in Montrose, aan de overzijde van de Mississippi. In deze plaats waren vroeger soldaten gelegerd geweest.

Als gevolg van de ontberingen die geleden waren tijdens vervolgingen, waren er veel zieken. Het grootste deel van de mensen leed aan kwaadaardige koorts, koude rillingen, enzovoort.

Toen wij in Nauvoo aankwamen moesten wij in de open lucht leven zonder enige beschutting. Ik ontmoette hier broeder Joseph Smith weer. Ik had hem sinds het einde van het schijnproces in Richmond, vorig jaar, niet meer gezien. Wij konden geen van beiden onze tranen bedwingen toen wij elkaar weer als vrije mannen omhelsden. Wij wilden **hosanna in de hoogste** (Mk. 11:10) roepen en de Here eer bewijzen. Hij had ons overeenkomstig Zijn woorden, die Hij in de herfst van het voorafgaande jaar tot Zijn dienstknecht Joseph gesproken had, toen wij gevankelijk naar Jackson County, Missouri gevoerd werden, bevrijd. Hij zegende mij met een warm gevoel van sympathie en broederlijke genegenheid, die ik nooit zal vergeten. Ik ontmoette daar ook Hyrum Smith en vele anderen met wie ik gevangen gezeten had. Het vervulde ons met wederzijdse vreugde en genoegdoening, hetgeen niet onder woorden gebracht kon worden. De ouders van onze profeet en president konden hun tranen van vreugde ook niet bedwingen; zij weenden als kleine kinderen toen zij mij bij de hand namen; maar hoe verschilden deze tranen met de tranen van bitter verdriet die over hun wangen stroomden, toen zij in Far West afscheid van ons namen en zagen hoe wij door duivels in menselijke gedaante werden weggevoerd.

Na deze gelukkige ontmoeting, ging ik met Joseph Smith in een rouboot mee naar de overzijde van de Mississippi om in Montrose enkele vrienden op te zoeken. Er waren daar vele zieken die op sterven lagen. Onder hen bevond zich mijn oude vriend en mededienstknecht, Elia Fordham, die met mij in 1837 deel genomen had aan het buitengewone werk in New York City. Hij was het slachtoffer geworden van een dodelijke koorts, waardoor hij nu op sterven lag. Hij lag op bed en kon bijna niet meer spreken. Zijn voeten waren in doeken gewikkeld. Zijn ogen waren

(Wordt vervolgd op blz 215)

Dat kun je

DOOR DARLA LARSEN HANKS

Wim wandelde met zijn ouders in het bos. Plotse-ling zag hij tussen de pijnbomen een grote zwarte hond op hem afkomen. Hij liep hard weg en schreeuwde: „Een beer, een beer!” Zijn angst was zo groot en echt, alsof het een echte beer was. Hij reageerde op wat hij geloofde dat waarheid was, zoals elk kind.

Een kind gelooft in wat volgens zijn denkwijze werkelijkheid is. Wat een kind van zichzelf denkt, bepaalt zijn handelingen. Zijn geestelijke gezondheid hangt af van de hulp die zijn ouders hem gaven om het grootste gedeelte van zijn gedachten op waarheid te baseren.

Voor kinderen zijn de verkeerde gedachten die ze van zichzelf hebben het grootste struikelblok dat hen belemmert vooruitgang te maken. Deze leiden tot onjuiste handelingen. Als Judy denkt dat men niet van haar houdt, zal ze zich ongelukkig voelen en handelen als een kind dat niet bemind wordt, hoewel haar ouders heel veel van haar houden. Een kind vraagt zich nooit af of zijn gedachten over zichzelf wel juist zijn; het handelt alsof ze waar zijn. Als Jantje gelooft dat hij dom is (hoewel zijn intelligentietest heeft bewezen dat hij een genie kan worden) zullen zijn negatieve gedachten zijn handelingen beperken. Omdat Jantje denkt dat hij dom is, zal hij zich geestelijk niet inspannen. Misschien wil hij zelfs niet leren lezen, uit angst dat hij niet zal slagen. In zijn onderbewustzijn zal hij misschien besluiten: „Als ik het niet probeer, kan het ook niet mislukken.”

De ouders voorzien hun kinderen dagelijks van de bouwstenen om zelfvertrouwen mee op te bouwen, door hun reacties tegenover hen. Wat de ouders zeggen en doen brengt een definitief beeld over. Als u uw kind helpt om een positief en realistisch beeld van zichzelf te vormen, kan dit zelfvertrouwen de grondslag zijn van zijn geestelijke gezondheid. (1) Hoe komt het dat we onbewust negatieve gedachten aankweken, ondanks dat alle ouders het goede willen?

De alom verbreide gewoonte om op fouten te wijzen, in de hoop dat het gedrag daardoor verbetert, is de grote boosdoener waardoor het kind negatief over zichzelf gaat denken.

Als u Bobbie zegt dat hij slordig en lui is, wordt hij daardoor niet netjes en ijverig. Integendeel, het versterkt zijn slecht gedrag, want hij gaat van zichzelf denken dat hij slordig en lui is. (2) Kinderen zijn

Als Bobby maar steeds moet horen, dat hij slordig is en lui, wordt zijn gedrag er echt niet beter op. Integendeel: het intensiveert zijn houding, omdat hij op den duur zelf gaat geloven, dat hij slordig en lui is.

gauw gekwetst als ze in het openbaar worden bekritiseerd en uitgescholten. Toch zijn ouders dikwijls van mening dat het nodig is te wijzen op iedere zwakke plek in het karakter en alles wat hun kinderen verkeerd doet. Iedereen die wel eens voor een kritische baas heeft gewerkt kan ervan getuigen hoe dwaas dit is. Een baas die nooit een compliment maakt, direct op fouten en verzuimen wijst, zal zijn werknemers ontmoedigen en zich onbehagelijk doen gevoelen. Een hoog percentage van zijn personeel zal na korte tijd ontslag nemen. U kunt bij een werknemer, en bij een kind, medewerking aankweken door uw goedkeuring te laten blijken wanneer deze verdiend is, in welke mate dan ook. Of u kunt ontmoediging en wanhoop verspreiden door voortdurend alleen op de negatieve dingen te letten.

Als u tot die ouders behoort die het meest op de fouten letten, zal uw kind alleen zijn zwakheden leren kennen en zo over zichzelf gaan denken. Haim Ginot, de schrijver van het boek *Between Parent and Child* zegt: „Als men tegen een kind zegt dat het onhandig is, zal het zich eerst verwerpen en zeggen: „Ik ben niet onhandig.” Het zal echter zijn ouders eerder wel dan niet geloven en gaat zichzelf als een onhandig mens zien. Wanneer hij struikel of valt, kan het zijn dat hij hardop tegen zichzelf zegt: „Je bent onhandig”. Het kan zijn dat hij vanaf die tijd situaties waarbij behendigheid wordt vereist gaat mijden, omdat hij ervan overtuigd is dat hij te onhandig is om het goed te kunnen.” (New York: The Macmillan Company, 1965, blz. 47-48.) Uw kleine kind zal in de regel geloven wat u het zegt.

Zeg maar herhaaldelijk tegen Michiel dat hij de lastpost van het gezin is. Zeer waarschijnlijk zal hij dan thuis problemen creëren, omdat hij voelt dat dit van hem wordt verwacht. Hij zou niet voldoen aan het beeld dat hij van zichzelf heeft, evenals iemand die van zichzelf vindt dat hij eerlijk is, zich onwaarachtig zou voelen als hij zou liegen.

Doordat een kind negatief over zichzelf denkt, kunnen innerlijke conflicten ontstaan. Hij voelt zich niet gelukkig over zijn onbeheerst gedrag en de voortdurende blijken van afkeuring die hij te horen krijgt. Toch is hij niet in staat te veranderen zolang hij ervan overtuigd is dat het waar is. Een onjuist beeld van zichzelf belet het kind te veranderen en vooruitgang te maken. De frustraties die hiervan het gevolg zijn, kunnen grotendeels de oorzaak zijn van de rebellie van „ondeugende” kinderen. Onbewust koesteren ze wrok tegen de mensen in hun omgeving die kwaad van hen verwachten en ze de overtuiging hebben gegeven dat ze slecht zijn.

Op deze wijze wordt het kind die hij zelf gelooft te zijn. Hij kan niet anders, hoe verkeerd deze denkwijze ook is. Maxwell Maltz, een bekende schrijver, heeft gezegd: „De man die van zichzelf denkt dat hij ‚een mislukking’ is, zal een manier vinden om te mislukken, ondanks al zijn goede voornemens of wilskracht, ook al wordt de kans hem in de schoot geworpen.” Gelukkig is het tegenovergestelde ook waar.

Een kind dat van zichzelf denkt dat het het goed doet, zal een manier vinden om te slagen, ongeacht zijn handicap en ook al zijn de omstandigheden tegen hem. (3)

Hoe kunnen de ouders een positief geloof in het kind aanmoedigen? Daar het kind bijna altijd gelooft in het etiket dat u hem opplakt, kunt u hem positief beïnvloeden met positieve etiketten, gedachten en gevoelens. Als Mark moeilijkheden heeft met rekenen, zoudt u kunnen zeggen: „Het is niet gemakkelijk, maar jij bent een jongen die het fijn vindt moeilijke dingen aan te pakken. Ik weet nog hoe goed je je best hebt gedaan om te leren lopen. Je bent het blijven proberen, ondanks de vele valpartijen.”

Elke ouder kan veel dergelijke gelegenheden vinden om positieve feiten te benadrukken.

U kunt uw kind ook helpen door situaties te creëren die hem de gelegenheid geven kleine successen te behalen en u in de gelegenheid stellen hem oprecht te prijzen. Als Suze belangstelling toont in het bereiden van voedsel, leer haar dan hoe ze een slaatje kan maken of een cake bakken, dingen die maar weinig behendigheid vereisen. Door aandacht te besteden aan het succes dat ze heeft, helpt u haar

voelen: „Ik kan het”. Hierdoor zal ze het vertrouwen krijgen iets moeilijkers te proberen.

Als Michiel van kunst houdt, geef hem dan verschillende materialen om mee te werken en geef blijk van uw waardering voor zijn pogingen. Zeg er wat goeds van als Jannie haar kleren opbergt, als Alfred er aan denkt uit zichzelf de vuilniszak buiten te zetten, als Bart bij het afronden van een schoolproject toont dat hij vindrijk is.

Door de nadruk te leggen op de dingen die het kind goed heeft gedaan, in plaats van hem te berispen voor wat hij verkeerd heeft gedaan, zult u zijn goede kanten versterken en groei en vooruitgang aanmoedigen. Stel u voor dat Tineke van vier pas leert hoe ze haar bed moet opmaken. Ze is al twintig minuten met de dekens bezig en als de ene kant goed ligt, lijkt de andere kant nergens op. Als u zegt: „Tineke, je begint het al te leren! Kijk eens hoe glad de dekens aan deze kant liggen”, en geen opmerkingen maakt over de verkreukelde kant, zal Tineke de volgende morgen met plezier aan haar taak, haar bed opmaken, beginnen. Blij zal ze proberen het beter te doen. Maar als u zegt: „Wel, Tineke, dat heb je aardig gedaan, maar kijk eens naar die kreukels. Je moet nog beter je best doen”, zal haar enthousiasme om haar bed op te maken smelten als sneeuw voor de zon.

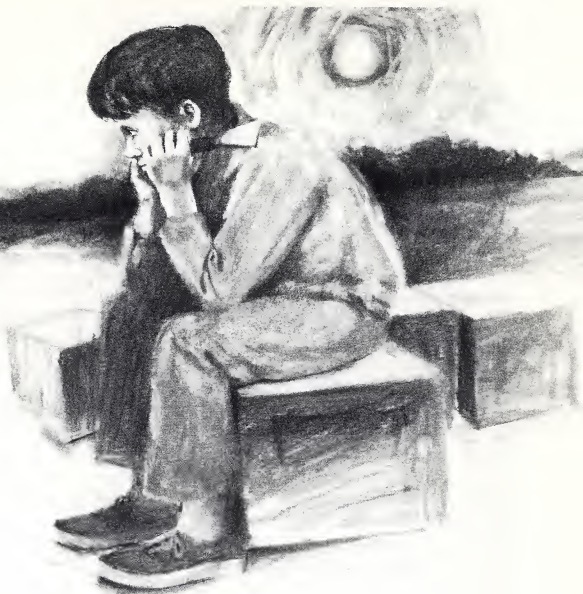
Niet alle lof helpt echter. Als Bobby een tikje op zijn schouder krijgt en hem wordt gezegd dat hij een engeltje is, is het mogelijk dat hij zich plotseling gaat misdragen. Als lof doeltreffend wil zijn, moet ze alleen uitgedeeld worden als het kind zich werkelijk heeft ingespannen en iets heeft gepresteerd. Zowel volwassenen als kinderen voelen zich niet op hun gemak als ze op een voetstuk worden ge-

(Wordt vervolgd op blz 215)

De ouders voorzien hun kinderen dagelijks van de bouwstenen om zelfvertrouwen mee op te bouwen.

Een nieuwe hoed voor Aäron

DOOR CAROLYN GLOECKNER, GEILLUSTREERD DOOR HOWARD POST

Aäron lag languit in de schaduw naast het huis en maakte de geraamten van bijenkorven schoon. Hij krabde de oude was eraf tot het hout weer glad was, dan drukte hij een nieuwe plak was in de bedrading die erin was gespannen. Op elke plak was waren de indrukken van zeskantige cellen gemaakt. De werkbijen zouden de wanden van de honingraten bouwen en de cellen met honing vullen.

„Aäron!” riep vader toen hij en Aärons oudere broer Joe over het grasveld op hem toeliepen. „We gaan naar de stad om je moeder op te halen.”

Aäron krabbelde overeind. „Mag ik mee?”

„Nee, ik wil dat je de geraamten schoon maakt. Als we dit jaar een zwerm hebben, en dat kan al heel gauw zijn, moeten we een korf gereed hebben.”

„Mag ik dit jaar met de zwerm helpen?” vroeg Aäron.

„Nu nog niet, daarvoor moet je nog wat ouder zijn,” antwoordde vader glimlachend. „We kunnen het ons niet permitteren bijen te verliezen — of jou!”

„Oké”, zei Aäron. Hij wist wel dat het geen zin had om tegen te stribbelen want de bijen waren belangrijk voor zijn familie. Door een plantenziekte was het vorige jaar de helft van de oogst van voedermais verloren gegaan en de honingopbrengst van dit jaar zou de schade voor een groot deel goed kunnen maken.

Aäron bleef er aldoor aan denken dat hij wél oud genoeg was om te helpen. Hij had dikwijls naar vader en Joe gekeken als ze bij de korven aan het werk waren.

Dat is het probleem als je een oudere broer

hebt — ik ben altijd te jong en te klein om iets te doen! Aäron dacht na. Hij kon niet begrijpen waarom hij niet met de bijen kon helpen als hij wel oud genoeg was om de geraamten af te krabben.

In de oude vrachtauto reden vader en Joe het weggetje af. Aäron ging weer krabben. Toen hij een armvol geraamtes klaar had, droeg Aäron ze naar het veld waar de korven in rijen stonden. De bijen kwamen van alle kanten aangezoemd toen hij de geraamtes aan het eind van het veld in de lege korven hing. *Nog een stel geraamten en dan ben ik er doorheen*, dacht Aäron.

De laatste geraamten waren klaar en hij sleepte de geraamten naar het veld. Plotseling bleef Aäron staan en luisterde. Het gezoem van de bijen klonk luider dan gewoonlijk.

„Dat geluid lijkt wel op het begin van een zwerm,” zei Aäron in zichzelf. Vluggewoont liep hij langs de rijen korven om ze te controleren.

Eerst leek het of alles in orde was — de bijen kwamen en verlieten de korven weer opgewekt en rustig. Nu bereikte Aäron het eind van de derde rij en hij wist dat hij goed gehoord had. Een zwerm bijen vloog als een klont goudkleurige stroop boven één kant van de korf.

Er vormde zich een zwerm!

Ontmoedigd keek Aäron ze na; bij een groep wilgen naast de schuur vormden ze een tros. Ze bewogen zich langzamer, bleven even in de lucht hangen en zetten zich toen op een wilgentak.

Aäron wist dat hij nog één kans had om de bijen in een korf te krijgen. Er bleef nu nog maar één manier over om dat te doen. Hij zou de zwerm bijen zelf moeten overbrengen.

Haastig ging hij naar de schuur waar de hele uitrusting voor de bijenhouderij lag en trok zijn vaders werkkleren aan. Hij rolde de lange pijpen en mouwen op en bond zijn vaders werkkleren met touwtjes dicht, zodat de bijen er bij zijn polsen en enkels niet in konden kruipen. De hoed was zo groot dat de sluijer bij Aäron over zijn schouders reikte. Vluggewoont maakte hij het net om zijn hals en over zijn kraag vast. Hij nam een zaag onder zijn arm en liep naar de wilgen.

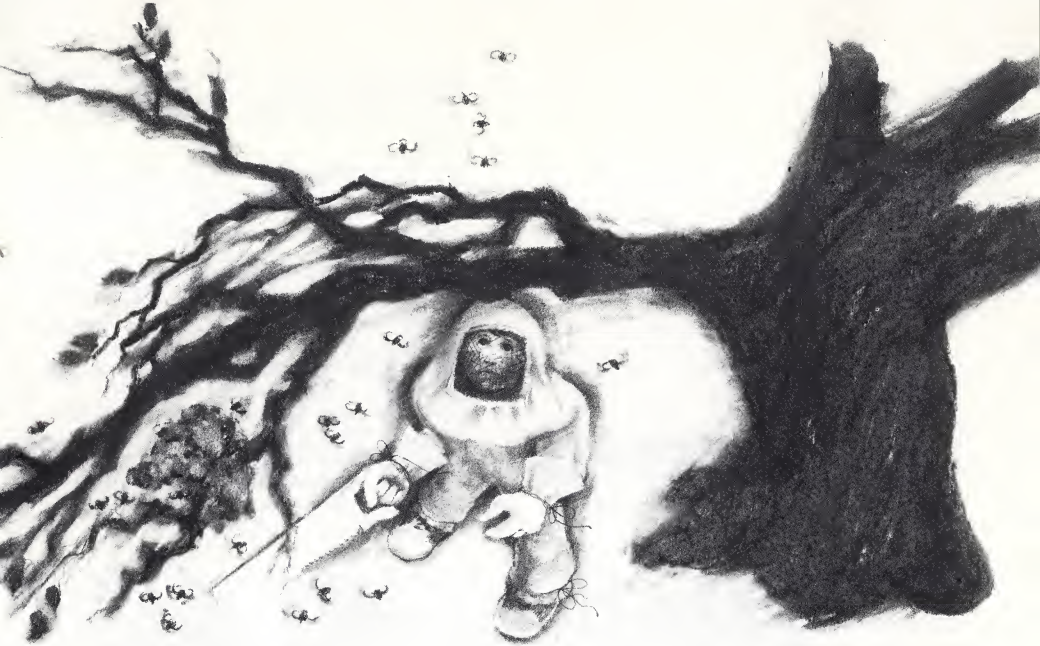
Vluggewoont zagde hij de tak af waarop de bijen zich hadden verzameld, in de hoop dat ze zich niet weer zouden verplaatsen voordat hij er mee gereed was. Toen hij klaar was, hield hij de tak vast zodat die niet zou vallen en liep met de zwerm naar de korven.

Aäron was nog nooit dicht bij een zwerm geweest. Hij wist echter dat bijen in een zwerm niet zo gauw steken als bijen die hun korf verdedigen, maar als een werkbij bang was, of gescheiden werd van de koningin, zou hij wel steken.

Terwijl hij zo liep, kroop er een bij onder de sluijer van Aäron's hoed naar binnen en zoemde om zijn hals. Aäron had de tak wel willen weggoeien, en de hoed afzetten om de bij kwijt te raken, maar hij wist dat als hij dat deed, hij de hele zwerm zou verliezen.

Aäron probeerde de zoemende bij te vergeten terwijl hij verder door het veld naar de korven liep. Weldra was er een tweede bij binnen de

sluier gekomen. Aäron voelde een pijnlijke steek in zijn nek, één van de bijen had een stukje bloot ontdekt.

De vermoeide jongen beet op zijn tanden en plaatste de zwerm heel voorzichtig bovenop een korf. Hij wist dat de bijen zich weer zouden kunnen verplaatsen en daarom wachtte hij tot de zwerm eindelijk naar beneden ging, de korf in.

Heel voorzichtig verwijderde hij de tak en legde het dak op de korf. Aäron was moe en de bijensteken brandden toen hij naar de schuur ging om de kleren van zijn vader uit te trekken. Net was hij daarmee gereed of hij hoorde stemmen en keek op. In de deuropening stonden Joe en zijn ouders.

„Aäron, wat is er gebeurd?” vroeg moeder.

„Ik ben gestoken,” antwoordde Aäron. „Waarom bent u zo lang weggebleven?”

„We hebben onderweg mensen geholpen die een auto-ongeluk hadden gehad,” legde moeder uit.

„Hoe vaak heb ik je al niet gezegd dat je uit de buurt van de korven moet blijven,” zei vader streng.

„Ik heb op u gewacht”, verklaarde Aäron. „De bijen zouden zwermen en ik was bang dat ze weg zouden vliegen vóór u weer terug was. Daarom heb ik ze zelf naar een nieuwe korf overgebracht.”

„Helemaal alleen? Hoe heb je het gedaan?”

„Och, ik heb een paar keer naar u en Joe gekeken toen jullie er mee bezig waren,” antwoordde Aäron. „En ik kon ze toch niet laten wegvliegen.”

„Goed werk,” zei vader nadat hij de nieuwe korf had gecontroleerd. „Ik geloof vast dat jij een goede imker zal worden. Hoe zou je het vinden Joe en mij van nu af te helpen?”

„Dat zou geweldig zijn, paps,” antwoordde Aäron. „Maar ik heb wel een andere hoed nodig die mij past.”

Aäron lachte blij toen hij over de gloeiende, pijnlijke bulten in zijn hals wreef. *

Nadat Jezus was opgevaren naar de hemel, keerden Zijn discipelen vervuld van vreugde omdat Jezus was opgestaan, terug naar Jeruzalem.

Honderdtwintig volgelingen van Jezus kwamen bijeen. Petrus vertelde ze dat er een nieuwe apostel moest worden gekozen om Judas, die Christus had verraden, te vervangen.

Petrus zei dat: „... van de mannen, die met ons omgegaan hebben, al den tijd, in welken de Heere Jezus onder ons in- en uitgegaan is, Beginnende van den doop van Johannes, tot den dag toe, in welken Hij van ons opgenomen is, één derzelve met ons getuige worde van Zijn opstanding.” (Hand. 1 :21-22.)

Er werden twee mannen gekozen, Jozef Barsabas en Matthias. Daarna knielden alle aanwezigen in gebed en vroegen de Here of Hij hun bekend wilde maken wie van de twee mannen de nieuwe apostel zou worden. Later werd Matthias

Pinksteren

Handelingen 1 en 2

door de apostelen gekozen en alle aanwezigen stemden er mee in.

Op de Pinksterdag, als de Joden het Oogstfeest vieren, kwamen de twaalf apostelen bijeen. Terwijl ze vergaderden vervulde een geluid uit de hemel, gelijk een geweldige gedreven wind, plotseling het huis waarin zij zaten. En zij zagen verdeelde tongen als van vuur en het zat op een iegelijk van hen. En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest en begonnen te spreken in andere talen.

Het geluid van de geweldige gedreven wind was in de gehele stad gehoord en velen verzamelden zich om het huis waar de apostelen vergaderden. De apostelen spraken de menigte toe en vertelden allen die daar waren over de zending en het Evangelie van Jezus Christus, en over Zijn opstanding.

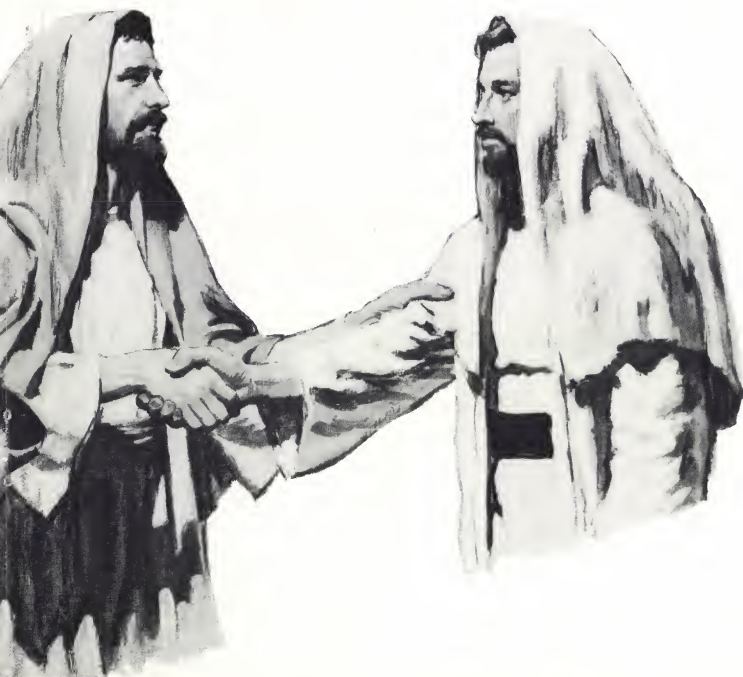
In die tijd woonden er mensen uit vele landen en volken in Jeruzalem; zij spraken verschillende

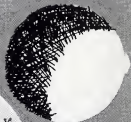
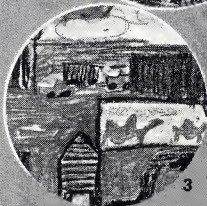
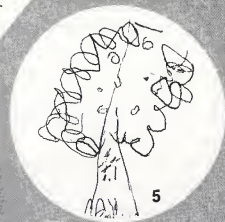
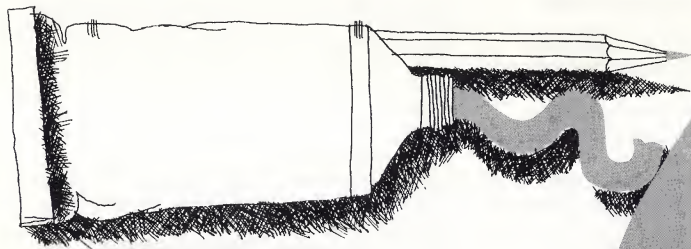
talen. Maar toen de apostelen hen toespraken, kon iedereen die het hoorde het door de kracht van de Heilige Geest verstaan. De toehoorders waren verbaasd. De Geest werkte zo krachtig onder de mensen dat zij verslagen werden van harte en tot Petrus en de andere apostelen zeiden: „Wat zullen wij doen, mannen broeders?” (Hand. 2:37.)

Petrus antwoordde en zeide tot hen: „Bekeert u en een iegelijk van u worde gedoopt in den Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden; en gij zult de gave des Heiligen Geestes ontvangen. Want u komt de belofte toe en uw kinderen.” (Hand. 2:38.)

Allen die met blijdschap het woord van Petrus ontvingen, werden gedoopt en op die dag sloten zich ongeveer drieduizend mensen bij de Kerk aan.

*

Onze creatieve vriendjes

Christina Cardona Martinez, 10 jaar, Barcelona, Spanje.

Marta Cardona Martinez, 5 jaar, Barcelona, Spanje

José Luis Martinez Gil, 7 jaar, Barcelona, Spanje

Jesús Juan Cardona Martinez, 10 jaar, Barcelona, Spanje

Wayne Ipsen, 3 jaar, Kopenhagen, Denemarken

Rafaël Martinez Gil, 9 jaar, Barcelona, Spanje

Adolfo Garriga, 8 jaar, Badalona, Spanje

Manuel José Pacheco Ramirez, 5 jaar, Bajo, Spanje

Gilbert Rossell, 12 jaar, Mongat, Spanje

Francisco Javier Mesas Perez, 10 jaar, Barcelona, Spanje

Lidia Rossell, 9 jaar, Mongat, Spanje

Catherina Barnes, 8 jaar, Madrid, Spanje

Nonie Laing, 8 jaar, Powell, (Wyoming), U.S.A.

Kelly A. Scott, 10 jaar, Mesa (Arizona), U.S.A.

Paul Bentham, 9 jaar, Beds, Engeland

Jill Laing, 6 jaar, Powell, (Wyoming), U.S.A.

Garin Ipsen, 11 jaar, Kopenhagen, Denemarken

Rosa Mari Martinez Gil, 10 jaar, Barcelona, Spanje

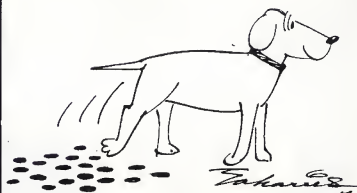
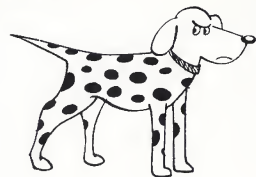
Breng het kleine vogeltje
weer naar zijn nest.
Welke lijn moet het volgen?

Voor de grap

Hallo mam! Ik heb modder aan mijn
schoenen.

Signature

ELKAAR LIEFHEBBEN EN VERGEVEN

DOOR O. LESLIE STONE, Assistent van de Raad der Twaalven

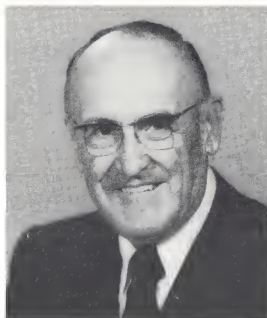
Het is voor ons allen een bron van inspiratie te bedenken wat onze Zaligmaker ons heeft geleerd, en hoeveel heerlijk is Hij de wereld geschonken heeft. Hij leefde reeds lang voordat de vroegste geschiedschrijving een aanvang nam. Hij was aanwezig in die grote raadsvergadering in de hemel vóór de grondlegging der wereld. Hij was Zijn Vader behulpzaam bij de schepping en inrichting van hemel en aarde, en ook bij het scheppen van de mens.

Hij was het, die in tegenstelling tot het voornemen van Satan, het voorstel deed om de mens een eigen vrije wil te geven — het heerlijk voorrecht om zelf te mogen kiezen, dat voor ons allen van zo'n grote betekenis is.

Hij heeft in het midden des tijds in het beloofde land geleefd.

Lerende en goedgeoede trok Hij rond. De mensen volgden Hem, niet om wereldse rijkdom, maar om schatten in de hemel te verwerven.

Hij heeft een nieuwe leefregel ingesteld, dat we elkaar moeten liefhebben, zelfs onze vijanden. Hij beval ons elkaar niet te oordelen, maar vergeving te schenken, en ieder mens nog een tweede kans te geven. In L&V 64:8-11 zegt Hij ons dat wij verplicht zijn elkaar te vergeven, en dat hij die zijn broeder niet vergeeft voor de Here veroordeeld staat en *nog groter zondaar* is dan die ander. Hij heeft onze menselijke samenleving het onvergankelijkste voorschrift gegeven om met elkaar te kunnen opschieten, toen Hij Zijn

uitspraak deed, die wij kunnen vinden in Mt. 7:12:

„Alle dingen dan, die gij wilt, dat u de mensen zouden doen, doet gij hun ook alzo; want dat is de wet en de profeten.”

Er zijn er maar heel weinigen onder ons, die deze „gouden regel” ten volle in praktijk brengen. Toch ben ik er zeker van dat wij het er allen over eens zijn dat als de mensen dit beginsel zouden volgen, zij de problemen zouden kunnen oplossen, waarvoor wij ons thans in alle landen van de wereld zien gesteld. Ja, als wij dit beginsel zouden naleven, zou het gemakkelijk zijn diegenen die tegen ons gezondigd hebben lief te hebben en te vergeven.

In Mt. 22:35-39 lezen wij over een geval waarin Christus werd benaderd door een van de vooraanstaande wetgeleerden uit die dagen, die Hem vroeg:

„Meester! welk is het grote gebod in de wet? En Jezus zeide tot hem: Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. Dit is het eerste en het grote gebod. En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.”

Men dient te bedenken dat zij die ons het naast staan de leden van ons eigen gezin zijn. Daarop volgen de burenen die naast ons wonen, in dezelfde straat of naaste omgeving, in dezelfde gemeente, dezelfde provincie en in hetzelfde land, ja, dit omvat zelfs de hele wereld. Allen met wie wij omgaan of op wie wij enige invloed uitoefenen zijn onze naasten.

Kan een mens het celestiale koninkrijk bereiken, als hij zijn naaste niet liefheeft als zichzelf? Toen Jezus het tweede gebod gaf, zei Hij dat dit aan het eerste gelijk was, en nadat Hij ze allebei had opgesomd, zei Hij: „Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.” (Mt. 22:40.)

Hij maakte ze erg belangrijk — zo belangrijk dat alle andere wetten en geboden erop berusten.

Laten we nog eens een vraag stellen. Kan iemand het eerste en het grootste gebod naleven, als hij het tweede niet naleeft? Met andere woorden, kan hij God met heel zijn hart liefhebben, als hij zijn naaste niet liefheeft?

De apostel Johannes heeft gezegd: „Indien iemand zegt: Ik heb God

lief; en haat zijn broeder, die is een leugenaar; want die zijn broeder niet liefheeft, dien hij gezien heeft, hoe kan hij God liefhebben, Dien hij niet gezien heeft? En dit gebod hebben wij van Hem, namelijk dat die God liefheeft, ook zijn broeder liefhebbe." (1 Joh. 4:20-21.) In III Nefi 11:29-30 kunnen wij deze uitspraak vinden:

„Want voorwaar, voorwaar zeg ik u: Hij, die de geest van twisten heeft, is niet van Mij, maar is van de duivel, die de vader van twisten is, en hij hitst het hart der mensen op om in toorn met elkander te twisten.

„Ziet, het is niet Mijn leer om het hart der mensen tot toorn tegen elkander op te hitsen; maar dit is Mijn leer, dat zulke dingen zullen worden weggedaan.”

Deze en vele andere uitspraken dienen ons allen duidelijk te maken dat de Here van ons verlangt dat wij elkaar liefhebben en vergeven. Het betaamt ons onze trots te overwinnen en onze meningsverschillen met onze medemensen bij te leggen. Volgens hetgeen wij zo juist uit het derde boek van Nefi hebben aangehaald, zijn twist en woordenstrijd van de duivel en kunnen niet door onze hemelse Vader worden goedgekeurd. Het liefhebben van onze naasten als onszelf zal grote blijdschap en geluk in ons leven brengen. Christus betrachtte vergevingsgezindheid. U herinnert zich nog wel de geschiedenis van die vrouw, die had gezondigd. Volgens de wet moest zij gestenigd worden. Zij brachten haar voor de Heiland om te zien welk oordeel Hij over haar zou uitspreken. In Joh. 8:6 en 7 staat vermeld:

„En dit zeiden zij, Hem verzoekende, opdat zij iets hadden, om Hem te beschuldigen. Maar Jezus, nederbukkende, schreef met den vinger in de aarde.

„En als zij Hem bleven vragen, richtte Hij Zich op, en zeide tot hen: Die van ulieden zonder zonde is, werpe eerst den steen op haar.” Niemand van die groep mensen

kwam daarvoor in aanmerking, en de menigte verspreide zich. Toen wendde Hij Zich tot de vrouw en zei: „Zo veroordeel ik u ook niet; ga heen, en zondig niet meer.” (Joh. 8:11.) Wat zij gedaan had, keurde Hij stellig niet goed, maar Hij gaf blijk van vergevingsgezindheid en liet het oordeel over haar aan Zijn Vader in de hemel over.

Hij vergaf zelfs degenen die Hem naar het leven stonden. Juist op het ogenblik dat Zijn lijden het zwaarst was, zei Hij: „Vader, vergeef het hun; want zij weten niet, wat zij doen.” (Luk. 23:34.)

Het Evangelie dat door Hem op aarde werd gebracht, en dat in deze bedeling is hersteld, verschaft ons een prachtig verlossingsplan. Wij weten dat wij een voorbestaan hebben gehad, waar wij moedig stand hebben gehouden. De Here heeft ons toegestaan op aarde te komen om *een lichaam te verkrijgen, kennis te vergaren, onze bekwaamheden en ons karakter te ontwikkelen, het kwaad te leren overwinnen, en om te zien of wij Hem waarachtig getrouw kunnen blijven*, en voldoende ijver en gehoorzaamheid aan de geboden kunnen opbrengen om waardig te zijn in Zijn tegenwoordigheid terug te keren en daar te verblijven.

Vele moeilijkheden waarmee wij te kampen krijgen zijn verkapte zegeningen. Ze dienen om ons de ondervindingen te laten opdoen die op deze aarde voor ons zijn weggelegd en ons zo voor te bereiden op de vraagstukken die wij in het volgende stadium van ons eeuwigheidsbestaan het hoofd zullen moeten bieden en tot oplossing trachten te brengen.

Nu ik op een dag als deze eens nadenk over de vele, vele zegeningen die ons zijn verleend, herinner ik mij de woorden van koning Benjamin uit het Boek van Mormon, waar hij na het opsommen van de zegeningen die door de Here op Zijn volk waren uitgestort, het volgende zegt: „En ziet, alles wat Hij van u

verlangt, is Zijn geboden te onderhouden.” (Mos. 2:22.)

Ja, inderdaad, het enige wat de Here van ons verlangt is dat wij Zijn geboden onderhouden. Dit klinkt betrekkelijk eenvoudig, nietwaar? Toch weten wij allemaal wel dat het niet zo eenvoudig is, en dat is ook nooit de bedoeling geweest. Waar veel wordt gegeven, wordt ook veel verwacht. De Here vergt van hen die bij Hem mogen wonen dat zij in staat zijn hun zwakheden en onvolkomenheden te overwinnen. Hij vereist zelfverloochening en zelfbeheersing van ons. Misschien vinden sommigen van ons zo nu en dan wel eens dat bepaalde geboden van de Here een belemmering zijn voor hun geluk in dit leven, maar dat is niet waar. Diep in ons hart weten wij dan ook wel dat wij, zo lang als wij ons aan de geboden houden, even zeker de aan de getrouwe gelovigen beloofde zegeningen zullen oogsten, als de nacht volgt op de dag. Soms is het ons niet aanstonds duidelijk op welke wijze die belofte in vervulling gaat, maar het is wel zeker dat deze zal worden vervuld. De Here heeft immers gezegd:

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (L&V 82:10.) Wie van ons zou op de oordeelsdag graag te horen krijgen dat hij zijn aandeel niet had vervuld, en een onwaardige dienstknecht des Heren was geweest, omdat hij in zijn eigen leven zo'n slecht voorbeeld had gegeven van het onderhouden der geboden?”

In Mt. 5:16 brengt de Here ons een zeer belangrijke boodschap:

„Laat uw licht also schijnen voor de mensen, dat zij uw goede werken mogen zien, en uw Vader, Die in de hemelen is, verheerlijken.”

Als wij Gods geboden niet onderhouden, komen wij niet alleen onder veroordeling, maar hierdoor worden ons in werkelijkheid ook vele zegeningen hier op aarde onthouden,

„Die van ulieden
zonder zonde is,
werpe eerst den
steen op haar.”

om nog maar niet eens te spreken
over die eeuwige zegeningen waar-
naar wij allen streven. In I Kor. 2:9
lezen wij deze uitspraak:

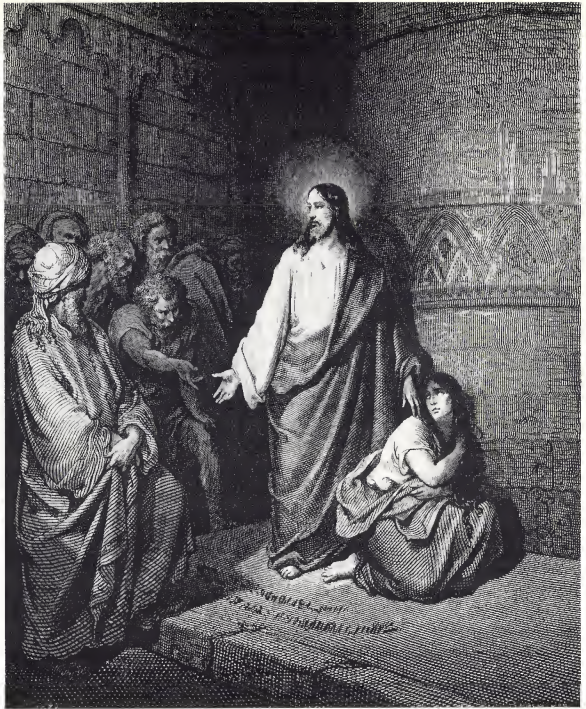
„Hetgeen het oog niet heeft gezien,
en het oor niet heeft gehoord, en
in het hart des mensen niet is opge-
klommen, hetgeen God bereid heeft
dien, die Hem liefhebben.”

Denk eens aan die geweldige belofte,
en ten slotte aan deze heerlijke be-
lofte, die aan alle mensen is gedaan:
„En indien gij Mijn geboden onder-
houdt, en tot het einde toe volhardt,
zult gij het eeuwige leven hebben,
welke gave de grootste van alle
gaven Gods is.” (L&V 14:7.)

Wijlen onze president Heber J. Grant
heeft eens gezegd hoe wij tot het
einde toe moeten volharden, toen
hij zei:

„Laten wij vandaag de wil van onze
Vader in de hemel doen, dan zijn
wij op onze taken van morgen voor-
bereid, en eveneens op de toe-
komstige eeuwigheden.”

Christus heeft bij herhaling nadrukkelijk
gewezen op het feit dat het Evangelie
een oproep is tot *werk en dienstbetoon*. Om
zegeningen te kunnen verkrijgen, moeten
wij „daders des Woords, en niet alleen
hoorders” zijn. (Zie Jak. 1:22.) In

Mt. 7:21 lezen wij: „Niet een
iegelijk, die tot Mij zegt: Heere,
Heerel zal ingaan in het Koninkrijk
der hemelen, maar die daar doet den
wil Mijns Vaders, Die in de hemelen
is.”

Dit betekent dat wij, als wij zalig-
heid, verhoging en eeuwig leven
willen verwerven, in overeenstem-
ming met de beginselen van het
Evangelie moeten leven. Wij moeten
alle mensen liefhebben en vergeven,
en Gods geboden onderhouden.

Ik laat vandaag mijn getuigenis bij
u achter dat ik weet, dat het ware
Evangelie van Jezus Christus in deze
bedeling is hersteld, en dat Joseph
Smith een werktuig in de handen des
Heren is geweest om dit tot stand te
brengen. Hij was en is een profeet

van God. Ik getuig dat wij ook heden
door een profeet worden geleid,
namelijk door president Harold B.
Lee. Moge een ieder van ons hem
en zijn medewerkers liefde en steun
geven, en voortdurend bidden dat
zij gezegend mogen worden met
gezondheid, kracht en inspiratie om
hun enorme verantwoordelijkheden
te kunnen dragen. Dat wij de moed
en de vastberadenheid mogen
hebben om de geboden te onderhou-
den en in overeenstemming met de
beginselen van het Evangelie te
leven, bid ik in de naam van Jezus
Christus. Amen.

(Toespraak gehouden tijdens de 143ste halfjaarlijkse
algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus
van de Heiligen der Laatste Dagen.) *

GEHOORZAAMHEID

DOOR N. ELDON TANNER, Eerste raadgever in het Eerste Presidium

Het stemt mij altijd nederig, maar ook word ik erdoor geïnspireerd en aangemoedigd als ik voor een groep priesterschapsdragers mag staan, in het besef dat zij zijn gekozen, gerond, aangesteld en gemachtigd om namens de Here te handelen en „een licht voor de wereld te zijn.” Daar moeten ze dan ook naar leven en hun invloed aanwenden om Satan de voet dwars te zetten.

Van de week nog zei een van mijn kleinzoons, toen ter sprake kwam wat hij zoal moest doen om bepaalde dingen eenmaal zelf te kunnen verdienen: „Och, dat ligt nog ver in 't verschiet.” Ik heb zo de indruk dat als wij het over onze plichten in het priesterschap hebben, vooral met onze jonge mensen, en tot mijn spijt moet ik zeggen ook met zoveel ouderen, die menen dat ze nooit zullen sterven, zij dan denken dat dit alles nog ver in 't verschiet ligt. Ze zijn blijkbaar van mening dat ze vandaag nog wel hun eigen gang kunnen gaan en dan morgen zo kunnen leven als de Here van hen verlangt.

Nu zou ik zo graag willen dat diezelfde jongelui eens probeerden te luisteren naar wat ik ga zeggen, omdat dit voor uw eigen bestwil is. U draagt het priesterschap; u bent gekozen om in deze laatste dagen op te treden en Gods priesterschap te dragen in de enige Kerk ter wereld die dat priesterschap bezit. U bent in de gelegenheid gesteld om namens Hem te handelen; u hebt met de Here een verbond gesloten om uw priesterschap eer aan te doen en te helpen bij de opbouw van Gods Koninkrijk hier op aarde.

Daarbij hebt u deze belofte gekregen:

„Want allen, die getrouw zijn, tot het verkrijgen van deze twee priesterschappen, waarvan ik heb gesproken, en in het verheerlijken hunner roeping, worden door de Geest geheiligd ter vernieuwing hunner lichamen.

„Zij worden de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham, en de kerk en het koninkrijk van de uitverkorenen Gods.

„... daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hen worden gegeven.” (L&V 84:33, 34, 38.)

Let nu eens op het gebod dat de Here aan alle priesterschapsdragers geeft:

„En nu geef ik u een gebod om uzelf in acht te nemen, en ijverig op de woorden des eeuwigen levens te letten.

„Want gij moet leven bij ieder woord, dat de mond Gods uitgaat.” (L&V 84:43-44.)

Uw kracht en invloed zijn nog nooit tevoren harder nodig geweest dan nu ter bestrijding van het kwaad der wereld, dat precies zo is als het in het tweede boek van Nefi werd voorspeld en opgetekend. Sprekend over deze tijd zegt Nefi daar, doelend op de duivel:

„Want ziet, te dien dage zal hij in het hart der mensenkinderen woeden, en hen tot toorn tegen het goede ophitsen.

„En anderen zal hij bevredigen en in zinnelijke gerustheid doen indommelen, zodat zij zullen zeggen: Alles is wel in Zion; ja, het gaat Zion voorspoedig, alles is wel. En aldus bedriegt de duivel hun ziel, en voert hen bedachtzaam ter helle.” (II Ne. 28:20-21.)

Broeders, wij schijnen te denken dat dit nog ver in 't verschiet ligt, maar als wij sterven, komen wij niet goed terecht, tenzij wij bereid zijn te doen wat de Here van ons heeft gevraagd.

Als wij datgene willen volbrengen waartoe wij zijn geroepen en aangesteld, moeten wij onze roeping in het priesterschap eren, en volgens de vermaning van president Lee God liefhebben en Zijn geboden onderhouden. Het nakomen van die geboden vergt zelfdiscipline en gehoorzaamheid aan de wetten. Gehoorzaamheid is de eerste wet van de hemel, en juist over de gehoorzaamheid aan Gods wetten zou ik in 't bijzonder willen spreken, daar deze wetten niet alleen betrekking hebben op ons geluk en welzijn hier op aarde, maar ook strikt noodzakelijk zijn voor ons eeuwige leven.

Ten eerste zou ik graag speciaal de aandacht willen vestigen op het feit dat een van de grootste gaven die God aan de mens geschonken heeft zijn *vrije wil* is. We mogen zelf kiezen hoe we willen leven en wat we zullen zijn, maar de Here heeft gezegd: „Indien gij Mij liefhebt, zo bewaart Mijn geboden.” (Joh. 14:15), of je nu een jongen bent of een man.

Ik wil u graag een versje voorlezen, dat ook in onze zangbundel voorkomt:

O weet, dat elke ziel is vrij
haar pad te kiezen, waar 't ook zij.
Ten hemel dwingt de Heer ons
niet,
daar Hij een vrije wil ons liet.

Het vrije denken maakt de man,
ontneemt hem dat, wat is hij dan?
Hij wordt als 't dier, en denkt
dus niet
aan 't geen de heil of hemel biedt.

Voor ieder is 't geloven vrij,
God roept tot allen: Komt tot Mij!
Zijn wij gehoorzaam aan dat
woord,
dan helpt Hij ons ook verder
voort.

Dat wij gena niet misverstaan,
ze dient met werk en wil te gaan,
want hierin is de Heer verheugd,
dat wij betrachten liefd' en deugd.
— *Heilige Lofzangen*, No. 189.

Wij hebben de wetten en mogen zelf kiezen hoe wij deze willen toepassen. Wij moeten echter bereid zijn de consequenties te aanvaarden van hetgeen wij verkiezen. Al Gods wetten komen ons ten goede en dienen tot ons nut en welzijn. Door gehoorzaamheid te betrachten worden wij gezegend. Zijn wij ongehoorzaam, dan moeten wij daarvoor boeten, hoewel wij de gevolgen soms misschien pas veel later ondervinden.

Zelfdiscipline vormt de grondslag van ons succes. De mens heeft zijn verstand gekregen om na te denken, te overwegen, te begrijpen en te beslissen wat hij wil doen, en te be-

palen of dit zijn opoffering en zelfbeheersing waard is. In de Kerk gaat het er bovendien om of wij bestand zijn tegen de spot en pressie van de mensen met wie wij omgaan. U bent geroepen. U hebt het priesterschap ontvangen. U bent een voorbeeld voor de wereld. Wees dan een goed voorbeeld.

De mate waarin we slagen is afhankelijk van onze beslissingen, vastberadenheid, discipline en betrouwbaarheid. Laat ons altijd bedenken dat de Here heeft gezegd:

„Wanneer we enige zegen van God ontvangen, is het door gehoorzaamheid aan die wet, waarop deze is gegrond.” (L&V 130:21.)

Hij heeft ook gezegd:

„Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte.” (L&V 82:10.)

De natuurwetten zijn strikt en rechtvaardig. Als je, hetzij opzettelijk, of in onwetendheid, een hete kachel aanraakt, zul je je branden; raak je een hoogspanningsdraad aan, dan zul je de gevolgen daarvan ondervinden. Als ik de wet van de zwaartekracht wil trotseren en vanaf een hoog gebouw of een steile rots naar beneden spring, kan ik halverwege het grondoppervlak ook nog wel zeggen: „Alles gaat goed.”

Als je eens aan de zon, de maan en de sterren denkt, en aan een zons- en maansverduistering, dan kunnen de geleerden, ook al verstriken er jaren tussen de ene verduistering en de andere, je toch op de minuut af precies vertellen wanneer de zon wordt verduisterd en waar je dat het best kunt zien. Wat erg zou het zijn, als wij er niet op aan konden dat de zon 's morgens opging. Wat zouden wij ons onbehaaglijk voelen, als ze maar eens een paar uur te laat kwam. Als die zon nu eens zei: „Kom, vandaag doe ik niets meer,” dan zouden we bevriezen, en dan zou er maar heel weinig of geen leven op aarde overblijven.

De astronauten die hebben deelgenomen aan de ruimtevaartpro-

gramma's van de Verenigde Staten met hun Skylab- en Apollovluchten hebben die wetten nooit als een belemmering bij de uitvoering van hun werkzaamheden beschouwd, maar ze gebruikt als de middelen, aan de hand waarvan ze konden bepalen hoe ze te werk moesten gaan. Zij en allen die met hen samenwerkten hebben zich er jarenlang op ingesteld en er steeds naar gestreefd datgene na te leven en te doen wat hun door de natuurwetten werd geboden.

Het africhten van dieren is een interessante bezigheid, waarbij wij van die dieren verwachten dat ze precies zullen doen wat hun wordt gezegd. Aan het africhten van een jaachthond, een herdershond of een paard besteden we dan ook uren, dagen, weken en desnoods maanden. In een circus doen ze het zelfde met hun dieren waarmee voorstellingen worden gegeven. Ook die circusacrobaten besteden maanden en jaren aan de voorbereiding op de uitvoering van de nodige toeren, waarbij ze voor de gewenste verichtingen gebruik maken van alle wetten die daarbij te pas komen en er zich ook aan houden.

Dit geldt voor alles in het leven. Maar wij zijn bereid er die tijd aan te besteden en onze dieren een beloning te geven als ze het goed doen en ze anders te straffen. Als ze niet willen doen wat wij zeggen en wij ze niets kunnen leren, doen wij ze van de hand. Van hoeveel meer belang is het er de tijd voor te nemen onze kinderen te leren het goede te doen en onszelf als kinderen van God in goed doen te oefenen. Wij moeten er dan ook voor zorgen dat wij in volstrekte gehoorzaamheid aan Gods geboden te rechter tijd daar aanwezig zijn waar we behoren te zijn en steeds te doen wat er van ons wordt verlangd. Alleen zo kunnen wij het eeuwige leven verwerven. Hoe waar is dit!

Priesterschapsdragers, hoe gelukkig en gezegend is het dat wij de Schriftten, het Woord van God hebben om

Toen droeg de Here Nefi op een schip te bouwen dat hen over de wateren zou voeren.

ons te leiden, en door een profeet van God te worden bestuurd. Bovendien hebben wij onze quorums en onze leiders, die ons onderrichten en ons de juiste beginselen bijbrengen, terwijl zij ons tevens aanmoedigen.

Wat is het belangrijk dat wij luisteren naar de stem van de profeet, ons weten te beheersen en gehoor geven aan de leringen van onze Here en Heiland Jezus Christus, die Zijn leven voor ons gegeven heeft, en het Evangelie tot ons geleide. Wij moeten altijd indachtig zijn wat Joseph Smith, de profeet eens heeft gezegd, namelijk:

„Al wat God ooit van ons vereist is goed en juist, wat het ook zij, hoewel wij er de reden misschien niet van inzien alvorens alle gebeurtenissen hebben plaatsgevonden.”

In de loop der eeuwen is het vaak gebeurd dat de mensen niet wisten of begrepen waarom bepaalde wetten werden ingesteld, maar als ze verstandig waren hebben ze die door hun geloof in God toch aanvaard en de geboden onderhouden.

Toen aan Adam werd gevraagd waarom hij offeranden bracht, zei hij: „Ik weet het niet, maar de Here gebod het mij.” (Moz. 5:6.) Dat was Adam genoeg, en hij onderhield de geboden. Stelt u eens voor dat u Noach was, toen de Here hem gebod een ark te gaan bouwen. Er was geen vuiltje aan de lucht, en geen sprake van regen, maar er werd hem gezegd dat hij een ark moest gaan bouwen; daarom begon hij die te bouwen en volgde de aanwijzingen die hij kreeg op. Er waren echter vele mensen die zijn raad niet opvolgden; ze geloofden niet wat hij zei. Ze dachten dat het nog ver in 't verschiet lag en dat het hun niet zou overkomen. De gevolgen zijn u bekend.

Lehi kreeg de opdracht Jeruzalem te verlaten, en zoals u weet werden er door zijn gezinsleden bezwaren geopperd. Sommigen twijfelden aan zijn verstand, maar hij aanvaardde de

woorden des Heren en volgde ze gehoorzaam op. Toen droeg de Here Nefi op een schip te bouwen, dat hen over de wateren zou voeren.

Ik ben benieuwd of iemand ons kan vertellen waarom de Here heeft gezegd dat wij gedoopt moeten worden door onderdompeling. Wij zijn gehoorzaam aan dat gebod. Waarom handoplegging? Waarom kunnen we niet gewoon zeggen: „Ja, ik wil graag lid van deze Kerk worden,” en het daar dan maar bij laten?

Toen het Woord van Wijsheid werd gegeven, werd dit door verschillende mensen in twijfel getrokken en door velen niet als het Woord des Heren aanvaard. Volgens sommigen is het niet eens een gebod, maar als de Here zegt dat Hij graag wil dat u het doet, is dat voor mij gebiedend genoeg. Ik heb hier een artikel dat gaat over het gebruik van nicotine. Het is 140 jaar na de openbaring van het Woord van Wijsheid geschreven. Al in het begin van dit artikel komen de volgende vermeldingen voor:

„De longen, het hart en de hersenen worden erdoor aangetast. Er zijn al meer mensen aan doodgegaan dan aan grote epidemieën, zoals tyfus, tuberculose en gele koorts.” Aan het slot van het artikel staat dat „alle tyfusedemieën in heel West-Europa sedert het begin van de zestiende eeuw naar schatting minder sterfgevallen hebben veroorzaakt dan het totale aantal jaarlijks alleen al in de Verenigde Staten voorkomende sterfgevallen waarvan bekend is dat ze het gevolg zijn van het roken van sigaretten.”

Wist de Here dus waarover Hij op dat moment sprak, of niet? Moeten de mensen niet naar de geboden luisteren, of ze nu al dan niet beseffen waarom ze eigenlijk worden gegeven? Broeders, wij als priesterschapsdragers, leden van Zijn Kerk en Koninkrijk hier op aarde — en ik geef u mijn getuigenis dat dit Zijn Kerk is, die Hij door middel van een profeet van God bestuurt — wij moeten de geboden onderhouden. Bedoeld artikel vervolgt dat het

gebruik van nicotine en tabak dikwijls leidt tot het gebruik van heroïne, andere verdovende middelen, en alcohol. Ondanks al deze feiten en de gegeven voorlichting, gaan duizenden en nog eens duizenden mensen door met het roken van sigaretten. Dit is nog een voorbeeld waaruit blijkt hoe belangrijk het is naar de profeet van God te luisteren en zich te houden aan de geboden die bij monde van hem zijn gegeven. De Here heeft van Zijn profeet gezegd:

„Daarom moet gij, Mijn Kerk, acht geven op al zijn woorden en geboden, die hij u zal geven, zoals hij ze ontvangt, en in alle heiligheid voor Mij wandelen.

Want gij moet zijn woord ontvangen in alle geduld en geloof, alsof het uit Mijn eigen mond kwam.

Want indien gij deze dingen doet, zullen de poorten der hel u niet overweldigen; ja, de Here God zal de machten der duisternis voor u verspreiden en de hemelen voor uw welzijn en voor de heerlijkheid Zijns naams doen schudden.” (L&V 21:4-6.)

Is die belofte niet voldoende, broeders?

Wat de sabbatdag aangaat, moeten de leden van de Kerk en de priesterschapsdragers zich stellig houden

aan wat de Here zegt, waar Hij ons gebiedt de sabbatdag te heiligen:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan en uw sacramenten opofferen;

Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen.” (L&V 59:9-10.)

Wij kunnen toch zeker wel één van de zeven dagen geven aan de dienst van de Here, die is gekomen om Zijn leven voor ons te geven? Voorzeker kunnen wij de leringen van de Here opvolgen, waar Hij zegt dat wij dit alles moeten doen, namelijk Hem aanbidden en dankzeggen om daarmee onze dankbaarheid tot uitdrukking te brengen voor het offer dat Hij heeft gebracht. Het schijnt dat dit gebod steeds vaker wordt genegeerd en overtreden door mannen die het priesterschap dragen.

Broeders, op velerlei gebied wordt het hoog tijd onszelf eens grondig te herzien en te doen wat de Here van ons verlangt. Onlangs zei iemand tegen mij: „Deze Kerk eist gewoonweg teveel van ons.”

Ik zei: „Broeder, deze Kerk eist niets van u. Ze biedt u alleen maar een betere levenswijze.” Hij zei: „Ja, maar het is wel ontzettend moeilijk.” Ik zei: „Laten wij eens zien of dat echt zo is. Laten wij eerst even een sigaar kopen en eens lekker roken. Laten we dan een bank gaan beroven en zien wat ervan komt. Laten wij ons vanavond bij een stelletje drinkbroeders aansluiten en eens fijn met ze aan de boemel gaan.” Hij zei: „President Tanner, doet u niet zo belachelijk.” Ik zei: „Nu goed, ik doe het niet als u het ook niet doet.” Daarna zei ik: „Noemt u maar eens één gebod op waarvan u meent dat u zich er niet aan moet houden, of uw zoon zou moeten aanraden zich er niet aan te storen.” Hij kon er niet één noemen.

Wat onze tienden betreft, broeders, moeten wij stellig bereid zijn één tiende te betalen van hetgeen de Here ons heeft gegeven, vooral wanneer wij ons realiseren dat het ons van de ene dag op de andere ontgenomen zou kunnen worden door brand of door een orkaan, of iets anders waardoor wij het kunnen verliezen.

Toen ik nog over de gemeente Edmont presideerde, kwam er eens een man naar mij toe, die zei: „Dit jaar kan ik geen volledige tienden betalen. Ik heb wat aan mijn huis moeten bouwen en verbouwen en zo.” Ik zei hem dat de Here had gezegd dat Hij zoveel zegeningen zou uitstorten dat wij ze bijna niet konden bergen. Hij zei: „Toch zie ik er geen kans toe.” Kort na de eerste dag van dat jaar bracht die man verscheidene dagen in het ziekenhuis door en kreeg een hoge doktersrekening, die hij betaalde. Ik wil hiermee niet zeggen dat hij daar terecht kwam omdat hij geen volledige tienden had betaald.

Hoe zou u het vinden als de Here Zijn zegeningen eens op dezelfde manier uitrekende als u bij het uitrekenen van uw tienden te werk gaat? Als u eens diep in de zorgen zat of aan een lichamelijke of geestelijke kwaal zou lijden, of als uw gezin met ziekte en gebrek te kampen had en u veel zorg baarde, zou u dan graag willen dat Hij zou

zeggen: „Komaan, hoeveel kan ik eigenlijk op Mijn gaven aan hem inhouden? Hoe kan ik zoveel mogelijk op deze zegening beknibbelen?”

Broeders, laat ons Gods geboden gehoorzaam nakomen. Laten wij ons trouw betonen, laten wij een voorbeeld, een licht voor de wereld zijn. Laten wij ons priesterschap en onze roeping naar waarde leren schatten. Wij hebben het grote voorrecht ontvangen het priesterschap te mogen dragen, en daarmee de verantwoordelijkheid om het Evangelie in de wereld uit te dragen. Dit kunnen we zowel met daden als woorden doen, hetgeen trouwens veel doeltreffender is. Alleen door Gods geboden na te leven en te onderhouden, en in alle opzichten gehoorzaam te zijn, kunnen wij ten volle van dit aardse leven genieten en in de komende wereld het eeuwige leven hebben. Alleen zo kunnen wij de wereld ten goede beïnvloeden en behulpzaam zijn bij de opbouw van Gods Koninkrijk hier op aarde.

Dat wij dit als leden van de Kerk van Jezus Christus, die wij vormen, ook mogen doen en de profeet van God mogen volgen, die daartoe is gekozen en door middel van wie de Here spreekt, bid ik nederig in de naam van Jezus Christus. Amen.

(Toespraak, gehouden in de priesterschapsvergadering op zaterdagavond tijdens de 143ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.) *

Verzoek om gegevens

Er wordt op het ogenblik aan een 16-delige studie gewerkt over de geschiedenis der heiligen in Europa. Wie kan verhalen, plakboeken, krantenknipsels, brieven, dagboeken, foto's afstaan?

Wie kan ons op het spoor brengen van broeders en zusters, die over typerende feitenkennis of genoemd feitenmateriaal beschikken?

Bewerker: broeder Tobler van de Brigham Young Universiteit.

Contactadres: Kerkelijk Vertaalbureau, postbus 13042 te Utrecht.

JEZUS CHRISTUS ONZE VERLOSSER

DOOR MARION G. ROMNEY, Tweede raadgever in het Eerste Presidium

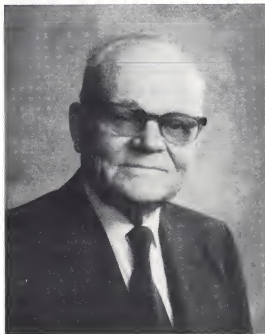
Geliefde broeders en zusters, hetzij ver of nabij, leden zowel als niet-leden van de Kerk,

Het eerste geloofsartikel van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der laatste dagen luidt: „Wij geloven in God, de Eeuwige Vader, en in Zijn Zoon Jezus Christus en in de Heilige Geest.”

Tijdens de vorige algemene conferentie heb ik gesproken over „God, de Eeuwige Vader”. Vandaag zal ik spreken over „Jezus Christus, Zijn Zoon,” onze Verlosser. In verband met de heilige aard van dit onderwerp nodig ik u allen uit u met mij te verenigen in gebed, dat onze hemelse Vader ieder van ons persoonlijk moge helpen een dieper begrip en een grotere waardering te krijgen voor Zijn Eniggeboren Zoon, onze Heiland.

In chronologisch opzicht ontlene wij onze vroegste gegevens over Jezus Christus aan de Schriften, waarin melding wordt gemaakt van een grote raadsvergadering in het voorbestaan, die door de geestkinderen van God werd bijgewoond. In die raadsvergadering werd het voorstel van de Vader voor de eeuwige vooruitgang van de mens ingediend. Daarop bood Jezus Christus Zich vrijwillig aan en werd vervolgens aangewezen om de vereiste verzoening tot stand te brengen, waardoor de zaligheid en verhoging van de mens mogelijk gemaakt zouden worden.

Alle profeten, van Adam af tot onze tegenwoordige profeet president Harold B. Lee toe, hebben getuigd dat Jezus Christus, de eerstgeboren

Geestzoon van God, bij die gelegenheid werd gekozen om onze Verlosser te worden, die Hij nu is.

De profeten die Jezus Christus in het aardse bestaan zijn voorgegaan hebben getuigd van het feit dat Hij daartoe was gekozen, en dat Hij op aarde zou komen om Zijn zending te vervullen.

Heel in het begin, toen Adam in gehoorzaamheid aan een goddelijk gebod offers bracht, „verscheen ... (hem) een engel des Heren, ... zeggende: Waarom offert gij offeranden aan de Here? En Adam zeide tot hem: Ik weet het niet, maar de Here gebood het mij.

„En toen sprak de engel, zeggende: Dit is een gelijkenis van de offerande van de Eniggeborene des Vaders ...” (Moz. 5:6, 7.)

Van die tijd af tot Christus' bediening in de sterfelijkheid toe, brachten alle mensen die wisten van Gods plan voor de eeuwige vooruitgang van de

mens, dergelijke offeranden. Dit vereiste de Vader van hen, opdat ze voortdurend herinnerd zouden worden aan de komst van Christus en de verzoening die Hij tot stand zou brengen als de Verlosser der mensheid.

Verder sprak de Here tot Adam:

„... Indien gij u tot Mij wilt keren, en gehoor wilt geven aan Mijn stem, en gelooft, en u van al uw overtredingen bekeert, en gedoopt wordt, namelijk in water, in de naam van Mijn Eniggeboren Zoon, Die vol genade en waarheid is, en Die Jezus Christus is, de enige naam, die onder de hemel zal worden gegeven, waardoor zaligheid tot de mensenkinderen zal komen, zult gij de gave des Heiligen Geestes ontvangen ...” (Moz. 6:5, 2.)

„Daarom moet gij alles, wat gij doet, in de naam van de Zoon doen, en gij moet u bekeren en God voor immer in de naam van de Zoon aanroepen.

„En Adam en Eva prezen de naam van God, en zij maakten hun zoons en dochters alles bekend.” (Moz. 5:8, 12.)

Van Adam af tot het midden des tijds toe, werden de bewoners der aarde herhaaldelijk herinnerd aan het goddelijke plan voor de zaligheid der mensen, namelijk het Evangelie van Jezus Christus. Dit werd de mensen onderwezen door Henoch, Noach, Melchizedek, Abraham, Mozes, Jesaja, Jeremia en andere profeten.

Tijdens de tweeduizend jaren die onmiddellijk aan de geboorte van Christus voorafgingen, hebben er in

Amerika twee grote beschavingen gebloeid. Ook aan deze volken werd de zending van Christus bekend-gemaakt. Het Boek van Mormon onthult het feit dat de Here Zich vertoende aan een van de leiders van een kolonie, die, komende van „de grote toren”, door goddelijke leiding naar Amerika werd gevoerd. Daarbij zeide de Here tot hem:

„Zie, Ik ben het, Die sedert de grondlegging der wereld was bereid om Mijn volk te verlossen. Zie, Ik ben Jezus Christus ... In Mij zal het ganse mensdom, namelijk zij, die in Mijn naam zullen geloven, licht hebben, en vel voor eeuwig ...”

„Zie, dit lichaam, dat gij nu aanschouwt, is het lichaam van Mijn geest; en de mens heb Ik geschapen naar het lichaam van Mijn geest; en zoals Ik er voor u in de geest uitzie, zal Ik aan Mijn volk in het vlees verschijnen.” (Ether 3:14, 16.)

Het Boek van Mormon vermeldt verder dat omstreeks 2200 jaar later, op de avond voordat Christus werd geboren, „de stem des Heren kwam tot” een andere Amerikaanse profeet, en zeide:

„Hef uw hoofd op en wees welge-moed; want zie, de tijd is nabij, ... en morgen kom Ik in de wereld om de wereld te tonen, dat Ik alles zal vervullen, wat Ik door Mijn heilige profeten heb doen spreken.” (III Ne. 1:13.)

Natuurlijk hebben wij allen weet van de engelenboodschap in de velden van Bethlehem: „... dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus, de Heere, in de stad Davids.” (Luk. 2:11.)

Zowel de Vader als de Zoon hebben herhaaldelijk op overtuigende wijze getuigenis afgelegd van het feit dat Jezus Christus onze Verlosser is. Bij Christus' doop heeft de Vader gezegd: „... Gij zijt Mijn geliefde Zoon, in U heb Ik Mijn welbehagen!” (Luk. 3:22), en later, op de berg der verheerlijking: „... Deze is Mijn geliefde Zoon, in Denwelken Ik Mijn welbehagen heb; hoort Hem!” (Mt. 17:5.)

In het Nieuwe Testament wordt herhaaldelijk melding gemaakt van Christus' eigen getuigenis omtrent Zijn Persoon en zending. Een van de meest indrukwekkende verklaringen van zowel de Vader als de Zoon was gericht tot de Nefieten in Amerika, die door Christus werden bezocht na afsluiting van Zijn bediening in het land van Jeruzalem vlak na Zijn opstanding. De Vader stelde hun de opgestane Christus voor met de woorden:

„Ziet Mijn Geliefde Zoon, in Wie Ik Mijn welbehagen heb, in Wie Ik Mijn naam heb verheerlijkt — hoort Hem.” (III Ne. 11:7.)

Daarop daalde Jezus Christus, de Opgestane, Zelf uit de hemel neer „... en stond in hun midden ...

„... en sprak tot het volk en zeide: „Ziet, Ik ben Jezus Christus, Die in de wereld zou komen, zoals de profeten hebben getuigd.” (III Ne. 11:8-10.)

„Ziet, Ik ben tot de wereld gekomen om verlossing aan de wereld te brengen, om de wereld van zonde te redden.

„Daarom, wie zich ook bekeert en als een kindeke tot Mij komt, zal Ik ontvangen ... bekeert u daarom en komt tot Mij, gij einden der aarde, en wordt zalig.” (III Ne. 9:21, 22.)

Aangezien de tijd nog slechts één getuigenis van Christus' benoeming en zending als Verlosser toestaat, wil ik thans mijn eigen getuigenis geven.

Ik heb een persoonlijk getuigenis van de waarheid van alle getuigenissen die ik heb aangehaald. Ik getuig dat de mensen krachten de door Jezus Christus bewerkte verzoening zullen worden opgewekt tot onsterfelijkheid, en, op voorwaarde van gehoorzaamheid aan het Evangelie van Jezus Christus, tot het eeuwige leven.

Ik weet dat Jezus Christus het eerstgeborene Geestkind van God de Vader was; dat Hij de Eniggeborene Zoon van God in het vlees is; dat Hij volgens de Schriften, voordat deze aarde werd geschapen, in de gees-

tenwereld borg stond voor de uitvoering van het plan van de Vader voor de sterfelijkheid, dood en opstanding en voor het eeuwige leven van de mensen. Ik weet ook dat Hij in opdracht van de Vader de Schep-per van deze aarde is geweest, *de Jehova* van het Oude Testament, „de God van Adam en Noach, de God van Abraham, Izak en Jakob, de God van Israël, de God op Wiens bevel de profeten de eeuwen door hebben gesproken, de God van alle natieën, Die eenmaal op aarde zal regeren als Koning der koningen en Heer der heren.” (James E. Talmage, *Jezus de Christus*, blz. 5.)

Hij kwam op aarde als het Kind van Bethlehem, door de Vader gewonnen, geboren uit Maria; het Evangelie dat Hij onderwees is het enige middel waardoor de mensen volledig kunnen beantwoorden aan het doel van hun schepping. „Zijn onberispelijke leven in het vlees”, en „zijn vrijwillige dood als een gewijd offer voor de zonden der mensheid,” met Zijn overwinning op de dood, heeft voor alle mensen opstanding en onsterfelijkheid teweeggebracht en bovendien, op de door Hem aangegeven voorwaarden, het eeuwige leven.

Ik geef u mijn persoonlijke getuigenis van deze waarheden, en voorts van het feit dat deze zelfde Jezus Christus, in gezelschap van Zijn Vader, in het voorjaar van 1820 aan Joseph Smith is verschenen, in een bos in de nabijheid van Palmyra (New York), bij een van de grootste godsverschingingen die de mens ooit zijn te beurt gevallen. Hierover heeft de profeet als volgt gesproken:

„... Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Personen boven mij in de lucht staan, Wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Eén hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei, op de Ander wijzend: *Deze is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*” (JS 2:17.)

Jezus Christus is, zoals Hij Zelf heeft gezegd: „... het Leven en het

(Wordt vervolgd op blz 215)

HET PRIESTERSCHAP VERPLICHT

DOOR ROBERT L. SIMPSON, Assistent van de Raad der Twaalfen

Vanavond zijn wij bijeengekomen in wat misschien wel de grootste vergadering van priesterschapdraggers is in de geschiedenis der wereld. Het zij ons vergund u persoonlijk geluk te wensen met uw tegenwoordigheid op deze plaats, waar de Here u gaarne ziet. Het feit dat u hier aanwezig bent is op zichzelf reeds een bewijs van uw geloof en verlangen deel uit te maken van het Koninkrijk Gods.

De boodschap die wij aan de wereld mogen doorgeven is dat Hij leeft, dat de hemelen geopend zijn, dat de macht van het priesterschap is hersteld en dat wij onder leiding van een levende profeet staan.

Als Heilige Schrift beschouwen wij onder andere ook dat hoofdstuk uit de Parel van Grote Waarde, waarin de onschatbare woorden en gedachten van de profeet Joseph Smith zijn opgetekend. Daarin vertelt hij van de verbazingwekkende gebeurtenissen, die hebben plaatsgevonden in de lente van 1820. Volgens zijn eigen woorden heeft hij dit gedaan om „allen die de waarheid zoeken deelgenoot te maken van de feitelijke toedracht, voor zover mij bekend ...” (JS 2:1.) Verder verklaart hij: „In deze geschiedenis geef ik de diverse gebeurtenissen ... in waarheid en gerechtigheid weer ... (JS 2:2.)

U zult zich herinneren dat de profeet, na vermelding van enige historische bijzonderheden omtrent het gezin van zijn vader, en enkele opmerkingen over godsdienstige beroering in zijn omgeving, zegt hoe hij onder de indruk kwam van een tekst uit

Jakobus 1:5, die luidt: „En indien iemand van u wijsheid ontbreekt, dat hij ze van God begere, Die een iegelijk mildelijk geeft, en niet verwijt; en zij zal hem gegeven worden.” Daarop zei de profeet:

„Nog nooit had een tekst uit de Schriften een mensenhart sterker getroffen, dan deze, toen, het mijne. Hij leek wel met grote kracht in iedere vezel van mijn hart door te dringen. ...”

„Ik kwam tenslotte tot het besluit om het aan God te vragen, want ik dacht dat, als Hij wijsheid gaf aan wie het aan wijsheid ontrak, en mildelijk wilde geven en niet verwijten, ik het kon proberen.

„In overeenstemming met mijn besluit, het aan God te vragen, begaf ik mij dus het bos in om de poging te doen. Het was op de morgen van een mooie, heldere dag, vroeg in het voorjaar van 1820. Het was de eerste maal in mijn leven, dat ik zo'n poging

deed, want in al mijn bekommeringen was ik er nog nooit toe gekomen hardop te bidden.” (JS 2:12-14.)

Zou men zeggen dat hier een veertienjarige jongen aan het woord was? Vervolgens zei hij:

„Toen ik mij afgezonderd had op de plaats waar ik heen wilde gaan en om mij heen had gezien, en ik alleen was, ben ik neergeknield en begonnen de verlangens van mijn hart tot God op te zenden. Nauwelijks had ik dit gedaan, of ik werd onmiddellijk aangegrepen door een of andere macht die mij geheel overmande, en zo'n verbazende invloed op mij had, dat mijn tong gebonden was. Ik kon niet spreken. Dikke duisternis omhulde mij, en het kwam mij enige tijd voor alsof ik tot plotselinge verdelging was gedoemd.

„Maar met alle kracht die in mij was, riep ik God aan om mij te bevrijden van de macht van deze vijand, die mij had aangegrepen, en juist toen ik op het punt stond in wanhoop te verzinken en mij aan de verdelging over te geven — niet aan een denkbeeldige ondergang, maar aan de macht van een werkelijk bestaand wezen uit de niet-zichtbare wereld, dat zo'n verbazende macht bezat als ik nog nooit in enig wezen had ervaren — juist op dit ontstellende moment zag ik recht boven mijn hoofd een kolom van licht, sterker glanzend dan de zon, die geleidelijk neerdaalde tot ze op mij viel.

„Niet zodra verscheen dit licht, of ik voelde mij bevrijd van de vijand die mij gekluisterd hield. Toen het licht op mij rustte, zag ik twee Per-

sonen boven mij in de lucht staan, wier glans en heerlijkheid alle beschrijving te boven gaan. Een Hunner sprak tot mij, mij bij de naam noemende, en zei op de Ander wijzend: *Deze is mijn geliefde Zoon — hoor Hem!*" (JS 2:15-17.)

Welnu, broeders, wij hebben zo juist gezamenlijk nog eens de geschiedenis gehoord van de gewichtigste gebeurtenis ter wereld, die sedert de opstanding van onze Heer en Heiland Jezus Christus heeft plaatsgehad. Het Eerste Visioen van Joseph Smith vormt de eigenlijke grondslag van deze Kerk, en naar mijn overtuiging staat de plichtsbetrachting van ieder lid van deze Kerk rechtstreeks in verhouding tot zijn persoonlijk getuigenis van en geloof in dat Eerste Visioen. In hoeverre hecht u geloof aan deze geschiedenis? Niemand die het getuigenis van Joseph Smith heeft vernomen, kan hier met een gerust geweten neutraal tegenover blijven staan.

Joseph Smith was een gewone jongen met een gewone naam, maar hij was nu geroepen om een buitengewoon profete te worden. Na het Eerste Visioen bereidde Joseph zich gedurende negen lange jaren voor op het voorrecht van het priesterschap. Zoals u zich herinnert, verscheen niemand minder dan Johannes de Doper aan de oevers van de rivier de Susquehanna, in antwoord op een vurig gebed dat werd opgezonden door Joseph Smith en Oliver Cowdery. Hoe eenvoudig klonken de woorden voor zo'n historische gebeurtenis:

„Aan u mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron, dat de sleutelen omvat van de bediening van engelen en van het Evangelie der bekering, en van doop door onderdompeling tot vergeving der zonden; en dit zal nimmermeer van de aarde worden weggenomen, totdat de zonen van Levi de Here wederom een offerande in gerechtigheid zullen brengen.

„Hij zeide, dat dit Aäronische Priesterschap niet de macht omvatte van oplegging der handen voor de gave des Heiligen Geestes, maar dat deze macht later op ons zou worden bevestigd; hij gebood dat wij gedoopt moesten worden, en gaf ons aanwijzingen dat ik Oliver Cowdery moest dopen en dat die daarna mij moest dopen.

„Dus,” zo vervolgt de Profeet dan, „werden wij gedoopt. Ik doopte hem eerst, en daarna doopte hij mij — waarna ik mijn handen op zijn hoofd legde en hem ordende tot het Aäronische Priesterschap; daarna legde hij zijn handen op mijn hoofd en ordende mij tot hetzelfde priesterschap — want aldus was het ons geboden.” (JS 2:69-71.)

Slechts enkele weken later verschenen Petrus, Jakobus en Johannes om op diezelfde twee mannen het Melchizedekse Priesterschap te bevestigen en hun het apostelschap te verlenen. Dit priesterlijk gezag is tot op heden ononderbroken bewaard gebleven. Hoe geruststellend is het te weten dat Gods huis een huis van orde is, en dat diezelfde grote leiders van tweeduizend jaar geleden het voorrecht ontvingen om het ware priesterlijk gezag weer op aarde in te stellen. De logische volgorde van de gebeurtenissen en de daarbij betrokken personen dragen er toe bij de goddelijke aard van al wat bij die historische gelegenheid plaatsvond te bevestigen.

In het daarop volgende jaar, namelijk in 1830, werd de Kerk georganiseerd. Eindelijk werd de waarheid met bewijzen gestaafd en was men verzekerd van voortgaande openbaring.

Toen, bijna zes jaar later, verscheen de Here Zelf in een heerlijk visioen op een zondagmiddag in de tempel van Kirtland aan Joseph en Oliver. Op diezelfde dag verschenen ook Mozes, Elias en Elia, waarbij deze vroegere profeten elk op hun beurt een belangrijke functie van het Evangelie herstelden. Luistert u nog-

maals naar de heerlijke beschrijving van de verschijning van de Zaligmaker, zoals deze door de profeet Joseph Smith werd verhaald:

„De sluier werd van ons verstand weggenomen, en de ogen van ons begrip werden geopend.

„Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich pleiavel van zuiver goud, dat amberkleurig was.

„Zijn ogen waren als een vurige vlam; Zijn hoofdhaar was zo wit als reine sneeuw; de straling van Zijn aangezicht overtrof de glans der zon; en Zijn stem was als het geruis van grote wateren, ja, de stem van Jehova... (L&V 110:1-3.)

Toen bracht de Heiland een boodschap over, die wij allen bij gelegenheid eens moeten nalezen. Deze staat vermeld in Leer en Verbonden 110.

Wij, die vanavond deze vergadering bijwonen, hebben allen de aan het priesterschap verbonden verplichtingen op ons genomen. Wij hebben deze verbintenis aangegaan en er is voor het niet nakomen hiervan eigenlijk geen enkele verontschuldiging aan te voeren, omdat „... de Here geen geboden (of opdrachten) aan de kinderen der mensen geeft, zonder tevens de weg voor hen te bereiden, zodat zij zullen kunnen volbrengen, wat Hij hun gebied.” (1 Ne. 3:7.) Bij zo'n belofte zijn wij werkelijk niet te verontschuldigen, als wij die taak niet vervullen.

Welnu, broeders in het priesterschap, ik vraag u: Bezielt het u niet met een nieuwe ijver voor dit grootse werk, nadat wij al deze hemelse verschijningen nog eens de revue hebben laten passeren — van God de Vader en Zijn Zoon Jezus Christus, van Johannes de Doper, de apostelen Petrus, Jakobus en Johannes, en andere oude profeten? In de wetenschap dat deze gebeurtenissen werkelijk hebben plaatsgevonden, zou ik, als ik nog eens een jonge diaken was, het avondmaal rondlieden als een van de belang-

rijkste taken die ik in de week moest verrichten. Mijn hele manier van doen en mijn uiterlijk zouden volkomen in overeenstemming zijn met de waardigheid en de eer van de functie die mij door de Heiland was toevertrouwd.

Ook het inzamelen van vastengaven zou dan voor mij een rijke, nieuwe betekenis krijgen en bij het naderen van elke woning die ik moest bezoeken zou ik mezelf eraan herinneren dat ik de persoonlijke vertegenwoordiger van de bisschop was, en dat arme en behoeftige mensen overvloediger gezegd worden tengevolge van mijn pogingen om mijn aandeel te vervullen in wat Jakobus „de zuivere en onbevleete godsdienst” heeft genoemd. (Zie Jak. 1:27.)

Als ik nog een jonge leraar of priester was, zou ik ernaar streven voor mijn collega in het huisonderwijs van wezenlijk nut te zijn. Ik zou mij meer inspannen om de vriendschapsbanden met de door ons bezochte leden te verstevigen. Ik zou de mensen trachten te verheffen, naar het voorbeeld van de Heiland. Mijn plicht ten opzichte van de avondmaalsbediening zou ik beschouwen als een rijke geestelijke belevenis, die door mij nooit lichtvaardig zou worden opgevat. Door deel te nemen aan de bediening van een heilige verordening zonder daarbij onze diepste eerbied te betonen en er onze beste krachten aan te wijden, zouden wij de mensen uit de wijk geen dienst bewijzen en verraad plegen aan de ware Geest van Christus.

En u, jonge volwassenen van boven de 25 die nog ongehuwd zijt, als ik een van u was, zou ik gaan uitkijken naar een levensgezellin die het in zich heeft tot volmaking te komen, in plaats van iemand die de volmaaktheid al bereikt heeft. Onder ons gezegd — want dat moet een geheimpje blijven — heb ik wel eens gehoord dat er maar eens in de honderd jaar een volmaakt

meisje voorkomt, en dat heb ik al gevonden: Ze is van mij alleen.

Als ik een jonge vader was die pas een gezin had gesticht, zou ik vriendelijkheid, geduld en ongeveinsde liefde betrachten. Ik zou voortdurend nagaan wat volgens mij de voorrang verdient en mijzelf hierin zo nodig herzien, om er vooral zeker van te zijn dat ik op de goede weg was en dat het eeuwige leven nog steeds mijn eindbestemming was.

Als ik een toekomstige ouderling was, zou ik mij op de een of andere wijze verdienstelijk maken voor de Kerk en mij er tegelijkertijd op gaan toelagen mijn kennis van het Evangelie van dag tot dag te verruimen, zodat mijn vrouw en kinderen straks voor alle eeuwigheid aan mij verzegeld zouden kunnen worden.

Als ik een actief drager van het Melchizedekes Priesterschap was, en lid van de hoge raad, van het ringspresidium of van een bisschop, en vooral als ik dan thuis ook nog kinderen had, zou ik met al mijn kennis omtrent de eeuwigheid, bovenal deze wijze raadgeving uit het verleden niet vergeten: dat als men al zijn levensdagen besteedt aan het behouden van de hele wereld, maar zijn eigen gezin verloren laat gaan, men dan toch nog als een onnutte dienstknecht zal worden beschouwd.

Broeders, tot besluit wil ik u vier geweldige uitspraken in overweging geven. Ten eerste deze woorden van God, de eeuwige Vader: „Dit is Mijn geliefde Zoon — hoor Hem!” — gesproken in onze eigen tijd, en niet tweeduizend jaar geleden.

Ten tweede die gedenkwaardige woorden van Johannes de Doper, toen hij in onze dagen met macht en gezag heeft verklaard: „Aan u, mijn mededienstknechten, verleen ik in de naam van de Messias het Priesterschap van Aäron ...” (L&V 13).

Ten derde hebben wij het gezegde van de Heiland aangaande „Petrus, Jakobus en Johannes, die ik tot u heb gezonden, door wie ik u heb geordend en bevestigd ...” (L&V

27:12), hetgeen in het tegenwoordige tijdperk van de wereldgeschiedenis heeft plaatsgevonden.

Ten vierde hebben wij uit Kirtland dit door Joseph, de profeet, wereldkundig gemaakte bericht: „Wij zagen de Here voor ons op het hekwerk van de kansel staan, en onder Zijn voeten bevond zich pleisvel van zuiver goud, dat amberkleurig was.” (L&V 110:2.)

Inderaad, mijn medepriesterschapsdragers, al deze uitspraken zijn geen ijdele woorden van mensen. Wij leven in een merkwaardige tijd. De Here heeft in onze dagen gesproken. U en ik hebben die boodschap ontvangen. Wij hebben een principiële verplichting ten opzichte van het priesterschap van God, waarvan de dragers een organisatie vormen, die niet zonder meer mag worden beschouwd als een door mensen in het leven geroepen vereniging of als een georganiseerde broederschap.

In alle ernst van mijn hart en ziel getuig ik dat wij een plicht hebben, dat er op ons wordt gerekend, daar men op ons is aangewezen. In de Here zijn alle dingen mogelijk; dat heeft president Lee ons vanmorgen nog eens kristalhelder uiteengezet in zijn prachtige redevoering tijdens de vergadering van het Comité Welzijnszorg. Door ons te verenigen in ons geloof en onze vastberadenheid zal Zijn werk volbracht kunnen worden. Moge deze verplichting in ons binnenste branden met nimmer verflauwende gloed. Dat wij enthousiast mogen zijn over de ons geboden gelegenheid, terwijl wij weloverwogen en in alle nederigheid voorwaarts gaan met voortdurende bereidheid om onze plicht te doen, bid ik in de naam van Jezus Christus, onze Meester. Amen.

(Toespraak, gehouden in de priesterschapsvergadering van zaterdag tijdens de 143ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.) *

ROLF VAN DIJK, „EEN DER MINSTEN”

DOOR LARRY K. LANGLOIS

Zuster de Groot was een beetje in de war. Het ging allemaal zo stroef vanmorgen. Het leek wel of thuis alles met opzet verkeerd ging. Ze kwam te laat op de gebedsvergadering en — ja, feitelijk was het haar les waar ze over in zat. Het was een goede les, goed geschreven, die de 14- en 15-jarige leerlingen een helder begrip van oprechte christelijke liefde zou geven. Ondanks al haar werk, bidden en de nachtrust die ze ervoor had opgeofferd om zich voor te bereiden, had ze toch een onbehaaglijk, knagend gevoel.

Meer dan het gebrek aan discipline in de klas vreesde ze die afdwalende blik in de ogen van haar leerlingen te zien, als ze zo glazig starden alsof ze wilden zeggen: „Hoe lang moeten we daar nog naar luisteren?” Ze zou het vandaag niet kunnen verdragen. Soms had ze in hun ogen plotseling inzicht en begrijpen gelezen en dat zou vandaag ook kunnen gebeuren, als ... als wat? Ze wist het niet.

Toen het avondmaalsgezag werd gezongen keek ze naar haar leerlingen. De meeste zongen, twee meisjes zaten echter met elkaar te fluisteren. Plotseling

Waarschijnlijk omdat hij zo zenuwachtig was, stootte Rolf met de schaal tegen de bank en het brood viel op de grond.

werd ze door vrees bevangen. Het vooruitzicht om voor deze zondagsschoolklas te moeten staan had haar lange tijd niet zo aangegrepen. Ze hield op met zingen en haalde diep adem. De spanning zakte een beetje, maar het knagende paniekgevoel bleef. Haar oog viel op het zangboek, ze begonnen met het tweede vers. Ze probeerde zich op de woorden te concentreren.

„Vul ons harte met vergeving,
leer verdraagzaamheid ons, Heer,
moog' ons bidden U bereiken
in Uw hoge, heil'ge sfeer.
Mochten wij Uw offerande
waardig zijn door ons gedrag.
Laat ons, Heer, dan met U wonen
in die glorierijke dag.”

Lofzang 91.

„Ja”, dacht ze, „moge mijn gebed U bereiken in Uw hoge, heilige sfeer. Leer ons liefhebben. Leer ons de ware christelijke liefde. Vader, wilt U me alstublieft helpen om deze les goed te kunnen geven!
Terwijl de avondmaalsopzegging werd gedaan en de

zegen over de heilige symbolen werd gevraagd, probeerde ze zich op de Heiland en Zijn offer te concentreren. Ze kalmeerde en voelde meer eerbied. De diakenen gingen op hun plaatsen staan; ze zag kleine Rolf van Dijk. Verleden week was hij voorgedragen om te worden geordend in het Aäronische Priesterschap en nu bediende hij voor de eerste keer het avondmaal. Wat was haar man Gerard trots geweest op deze ordening. Verscheidene jaren was hij de huisonderwijzer geweest van de familie van Dijk, vóór de jongen gedoopt werd. Het gezin van Dijk was inactief en Rolf was al bijna tien vóórdat de rustige, geduldige volharding van Gerard tenslotte de weg had geopend.

Zuster de Groot kreeg een warm gevoel van binnen toen ze er aan dacht hoeveel het Gerard had gedaan toen broeder van Dijk hem vroeg Rolf te bevestigen. En daar was Rolf nu, twaalf jaar oud en diaken. Wat waren de jaren voorbij gevlogen.

Hij leek kleiner dan de andere jongens. Hij wachtte tot de schaal waar het brood op lag aan hem werd uitgereikt. Hij had rimpels in zijn voorhoofd en keek gespannen. Hij nam de schaal aan en ging vlug twee rijen naar achteren om met een andere rij te beginnen. Gerard was zondagsschoolpresident en bezocht deze morgen de junior-zondagsschool. Ze wist dat hij teleurgesteld zou zijn dat hij de eerste taak van Rolf had gemist. Hij was nu wel niet meer de huisonderwijzer van de familie van Dijk, maar hij voelde zich nog nauw met het gezin verbonden en speciaal met de jongen.

Toen gebeurde het. Waarschijnlijk omdat hij zenuwachtig was, stootte Rolf met de schaal tegen de bank en het brood viel op de grond. Zuster de Groot zag het en haar adem stakte. Een meisje dat dichtbij zat giechelde. Rolf werd vuurrood, zijn angstige ogen keken de kapel rond alsof hij smeekte: „Laat iemand me *alsjebieft* helpen!” Het was een beklommend moment en ze dacht dat hij zou gaan huilen. In plaats daarvan echter deed hij zijn ogen stijf dicht, zuchtte diep, knielde, raapte het brood op en ging naar de avondmaalsstafel terug om een andere schaal te halen. Ze ademde weer opgelucht en was er trots op dat hij de situatie zo vlot had opgelost.

Zonder verdere moeilijkheden beëindigde Rolf zijn taak. Zuster de Groot zou het ongelukje hebben vergeeten als ze hem na het avondmaal niet had zien zitten. Hij ging naar een bank en zakte neer.

Die aanblik riep een oude, pijnlijke herinnering bij haar op, iets dat heel lang geleden was gebeurd, maar nog even pijnlijk alsof het pas was gebeurd. Ze had haar eerste toespraak gehouden in de senior-zondagsschool. Haar ouders hadden haar geholpen de toespraak voor te bereiden en te repeteren en ze kende haar heel goed, maar toen ze al die ogen op

zich gericht zag, raakte ze zo van streek dat ze alles was vergeten. Ze herinnerde zich alleen nog het gestamel, al die ogen die haar aanstaarden, en de pijn van de vernedering! Ze was gaan zitten zonder de toespraak af te maken en alles wat ze kon denken was: „Ik ga nooit meer naar de Kerk.”

Nu ze naar Rolf keek, zag ze dat hij onder hetzelfde leed. Toentertijd had de superintendent van de zondagsschool zijn arm om haar schouders geslagen en iets gezegd. Ze kon zich de woorden niet meer herinneren — ze wist alleen nog hoe zacht en vriendelijk hij had gesproken en hoe goed de arm om haar heen haar had gedaan, en haar had getroost, zodat de pijn verzachtte.

Het orgel speelde en de mensen liepen de kapel uit. De andere diakenen gingen naar hun klas maar Rolf bleef in de bank hangen.

Wie gaat hem helpen? dacht ze. *Begrijpt dan niemand wat die jongen doormaakt? Ze keek de kapel rond. Ik ben de enige die het in de gaten heeft, de enige die hem kan helpen, maar hoe?*

Zuster de Groot stond op, vergat een ogenblik haar klas en liep naar voren. Ze probeerde te bedenken wat ze zou zeggen, maar er kwam niets in haar gedachten op. Ze stond naast de bank waar Rolf zat. „Dag, Rolf,” zei ze.

De jongen keek haar aan, knikte, en boog zijn hoofd. „Je bent nu diaken, gefeliciteerd.”

Een ogenblik bleef hij onbeweeglijk zitten, toen mompelde hij zwakjes, een beetje bitter: „Dank u”.

Nog niet op haar gemak dacht zuster de Groot aan Gerard en aan zijn blijdschap van de vorige week. Wat leek de jongen nu neerslachtig in vergelijking met verleden week toen hij in de avondmaalsvergadering opstond om te worden ondersteund.

Ze liep tussen de banken door, legde haar arm om zijn schouders en zei: „Rolf, ik heb gezien wat er vanmorgen gebeurd is en ik wou je even zeggen hoe trots ik op je ben dat je het probleem zo goed hebt opgelost.”

Verheugd keek hij op, niet in staat om iets te zeggen. „Ik meen het,” ging ze verder. „Ik zou niet geweten

„Ik ben trots op je omdat je het probleem zo goed hebt opgelost,” zei zuster de Groot tegen hem.

hebben wat ik moest doen, maar jij wist het wel en heb het heel goed gedaan. Ik was echt trots op je, maar toen dacht ik er aan dat je recht hebt op inspiratie van het priesterschap nu je diaken bent geworden.”

De sombere uitdrukking op het gezicht van de jongen verdween en een blijde glimlach kwam op zijn gelaat. „Nou ja”, zei hij en veegde het haar van zijn voorhoofd, „ik heb niets bijzonders gedaan. Ik heb het brood alleen maar opgeraapt en de schaal omgeruild.”

„Maar dat was precies wat er gedaan moest worden. Ik geloof dat ik op de grond was gaan zitten huilen.” Rolf lachte zachtjes.

„Ik was blij te zien hoe goed jij je eerste taak als diaken volbracht.”

„Nou, in het begin, toen ik het liet vallen — en daarvoor, heb ik wel gedacht dat ik geen diaken wilde zijn, maar dat is nu over. Ik vind het leuk.”

De jongen stond op. „Ik moet nu naar mijn klas,” zei hij en glipte langs haar heen. Terwijl hij wegstormde zei hij nog: „Dag”.

„O ja,” plotseling dacht ze aan haar klas, „dat moet ik ook. O, die les! Ik hoop maar dat alles goed gaat.”

Ze keek rond en zag net de laatsten van haar leerlingen de kapel uitgaan. Ze haastte zich om ze op te vangen. Als ze te lang alleen waren in de klas, zou haar les mislukt zijn voordat hij was begonnen. Ze versnelde haar pas en herwon haar zelfvertrouwen. De opbouw van de les schoot pijlsnel door haar gedachten. Toen kreeg ze een idee.

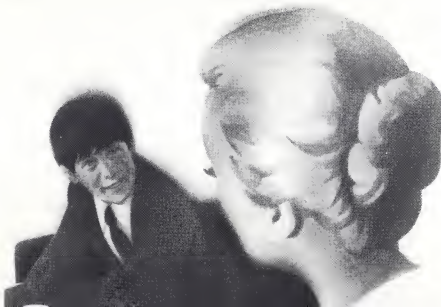
Ach natuurlijk! Dat is het antwoord — dat is nu precies wat deze les nodig heeft! Deze jongemensen zullen de pijn van de vernedering begrijpen. Ik zal ze het verhaal van mijn eerste toespraak op de zondagsschool vertellen. Dat zal de geschiedenis van de barmhartige Samaritaan meer toepasselijk voor ze maken. Het punt is niet dat we ons gereed moeten maken voor een of ander groot offer, maar dat we gevoel moeten hebben voor de noden van de mensen om ons heen. Ze zullen inzien dat we elke dag de gelegenheid hebben dienstbaar te zijn. Op deze wijze wordt het Evangelie tot een vitaal deel van ons dagelijks leven. Ik geloof dat dit werkelijk is wat het Evangelie bedoelt. Het zal ook helpen meer betekenis te geven aan de teksten aan het eind.

Ze probeerde zich de juiste woorden te herinneren. „... wanneer hebben wij U hongerig gezien, en gespijzigd, of dorstig, en te drinken gegeven?

„En wanneer hebben wij U een vreemdeling gezien, en gehebergd, of naakt en gekleed?

„En wanneer hebben wij U krank gezien, en in de gevangenis, en zijn tot U gekomen?

„En de Koning zal antwoorden en tot hen zeggen: Voorwaar zeg ik U: Voor zoveel gij dit een van deze

Mijn minste broeders gedaan hebt, zo hebt gij dat Mij gedaan." (Mt. 25:37-40.)

De deur van de klas werd juist dicht gedaan toen zij haar bereikte. Ze duwde de deur open en bad stille-tjes: „Dank U, Vader, voor het antwoord op mijn gebeden." Glimlachend betrad ze het lokaal.

Broeder Langlois woont in de wijk Alhambra van de ring Los Angeles East. Hij is president van de OOV van de Aäronische priesterschap (JM) in zijn wijk. *

(Vervolg van blz. 198)

plaatst. Dit impliceert dat hun karakter onberispelijk zou zijn. Iemand die zijn eigen fouten goed kent heeft de neiging zich van zijn slechtste kant te laten zien om zijn feilbaarheid aan te tonen.

Als Jim dus de tuin heeft geschouffeld, merk dan op dat de tuin er nu goed uit ziet en dat hij het netjes heeft gedaan. Zeg niet dat Jim zo'n goede jongen is, zo behulpzaam, zo dierbaar of zo lief. De juiste lof stelt Jim in staat zijn eigen positieve conclusies over zijn karakter te trekken, zonder de last te moeten proberen aan de superlatieven te beantwoorden, of

(Vervolg van blz 208)

Licht der wereld" (L&V 10:70). „... Jezus Christus is de naam, die door de Vader is gegeven, waardoor de mens kan zalig worden" (L&V 18:23). Zijn Geest „geeft licht aan een ieder, die in de wereld komt," en blijft ook verder iedereen gedurende zijn aardse bestaan verlichten, die naar de stem des Geestes luistert.

„... Een ieder, die naar de stem des

Geestes luistert, komt tot God, ja, tot de Vader." (L&V 84:46, 47.)

Ik getuig verder tot u dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen de Kerk van Christus is, die op Zijn aanwijzing werd gesticht en is begiftigd met Zijn gezag, en door Hem belast met het onderwijzen van het Evangelie en de bediening van haar zaligmakende verordeningen, dit alles met het doel de mensen geschikt te

maken om in aanmerking te kunnen komen voor de zegeningen, de blijdschap en de heerlijkheid, die binnen hun bereik zijn gebracht door hun Heer en Verlosser, Jezus Christus. Van dit alles geef ik u mijn getuigenis, in de heilige Naam van Jezus Christus, onze Verlosser. Amen.

(Toespraak gehouden tijdens de 143ste halfjaarlijkse algemene conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.) *

(Vervolg van blz 196)

in de kassen verzonken. Hij was uitgemergeld en lijkkleek. Men kon hem nauwelijks van een lijk onderscheiden. Zijn vrouw hulde en maakte zijn doodskleding gereed.

Broeder Joseph nam hem bij de hand en met een stem en energie, die naar het scheen doden zou hebben kunnen opwekken, riep hij: „Broeder Fordham, in de naam van Jezus Christus, sta op en wandel." De stem kon men bijna in de hele buurt horen. Het leek op het gebrul van een leeuw of op

zich verplicht te voelen te bewijzen dat hij niet altijd goed is.

Het is natuurlijk van tijd tot tijd nodig op fouten te wijzen. Als David meehelpt in de tuin en hij de aardappelen met de pitten naar beneden poot in plaats van naar boven, moet hem gezegd worden dat dit verkeerd is. Laat de kritiek echter constructief zijn, beperk uzelf tot een aanwijzing hoe het moet worden gedaan. Maak geen persoonlijke opmerkingen over uw kind. In plaats van te zeggen: „Hé, domoor, je doet het helemaal verkeerd", zegt u: „De scheuten groeien uit de pitten, dus moeten aardappelen met de pitten naar boven gepoot worden." Als David het een poosje goed heeft gedaan en ze netjes op een rij heeft gezet, kunt u hem ervoor prijzen dat hij het onthouden heeft.

Als een ouder een kind een eerlijke lof voor zijn handeling toezwaait die op werkelijkheid berust, zullen de positieve conclusies die het kind over zichzelf vormt de bouwstenen worden van een goede geestelijke gezondheid. Help uw kind een positief beeld van zichzelf opbouwen, dan helpt u hem ook een blij en geestelijk gezond leven opbouwen. (5)

Zuster Hanks is kort geleden uit Spanje teruggekeerd. Ze heeft daar in de OOV en het jeugdwerk geholpen terwijl haar man daar werkte. Ze heeft twee kinderen en woont nu in Provo in de 18e wijk van de ring Provo Noord. *

een zware donderslag. Broeder Fordham sprong onmiddellijk van zijn doodsbed, schudde de doeken en het verband van zijn voeten af, kleedde zich zo snel aan dat niemand een kans kreeg te helpen en terwijl hij wat at, vergezeld hij ons van huis tot huis, stond andere zieken bij, bad met ons en hielp ons bij de bedieningen van de zieken. Mensen volgden ons en bewezen de Here met vreugde en verbazing ere. Verscheidene anderen werden op gelijke wijze geroepen om op te staan en werden genezen.

LEON R. HARTSHORN

Zending Beugers afscheidstoespraak

Nog eenmaal horen we broeder Beugers sublieme orgelspel

Ringpresident de Bruijn spreekt een afscheidswoord

Micha Beuger op zending

DOOR MICHAEL WOLFGANG BEUGER

Lid van de wijk 's-Gravenhage

De lang verwachte tijd is aangebroken. Mijn artsstudie is voltooid en nog enkele maanden van opleiding in Utah scheiden mij van de heerlijke roeping mijn medemensen bij te staan op de weg naar de gezondheid en het eeuwige leven. In Bolivia.

— Bolivia is het armste land van Zuid-Amerika, met ongeveer even veel inwoners als Nederland, die het Spaans als voertaal hebben.

Met „gewone” zendingen als collega's trekken we als een zestal medische zendingen het land door, onderwijzen het Evangelie, goede voeding, hygiëne, zuigelingenverzorging, EHBO en zijn werkzaam aan diverse andere projecten in de preventieve gezondheidszorg. Dit veelzijdige werk is nog geen drie jaar geleden van start gegaan. Er zijn thans over de gehele wereld verspreid honderd zogenaamde medische zendingen, waaronder zo'n vier artsen.

Het is een geweldige uitdaging de Here op deze manier te mogen dienen. Ik zie uit naar een periode van geestelijke groei, overwonnen hindernissen en, vooral, intense vreugde om het delen van zegeningen. Ik weet dat het Gods werk is de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen. Bij mijn voorbereidingen heb ik de liefde van velen ondervonden. Dank u wel. Via verdere artikelen, brieven en geluidsbandjes wil ik u deelgenoot maken van mijn ervaringen. Maart 1976 hoop ik weer aan uw zijde te werken in Nederland. Mijn correspondentieadres luidt Michaël Wolfgang Beuger, Misión Boliviana, La Iglesia de Jesucristo de los Santos de los Ultimos Días, Casilla de Correo 4789, La Paz, Bolivia.

Het licht van Christus

DOOR CATHARINA HORST-VAN RENNES Lid van de gemeente Hilversum

Toen ik in de zomer van 1973 ontdekte dat ik op de sprekerslijst stond en zag dat ik nog verscheidene weken de tijd had om mij voor te bereiden kwam ik op het idee om eerst een soort van enquête te houden onder mijn buren, familieleden, vrienden en kennissen.

Ik legde hun de vraag voor: „Wat verstaat u onder geluk?”

Een simpele vraag? Hij bleek voor de meeste mensen niet zo simpel te zijn!

Enkelen begonnen te lachen, sommigen werden verlegen en wisten er niet goed raad mee. Meestal werd er ontzettend diep en lang nagedacht. De gegeven antwoorden bleken alle zegeningen te betreffen, grote zegeningen zelfs, maar of het de oorsprong van het geluk betrof? Iemand zei: „Geluk, dat is een doel hebben om voor te leven en een gezin met kinderen om voor te zorgen!”

Heel veel keren werd geantwoord dat gezondheid het grootste geluk is dat de mens bezit. Het is in staat zijn alles te doen wat men wil, wandelen, fietsen, zwemmen, kamperen enz.

Het antwoord van een jongen van zo'n jaar of 17 was: „Volgens mij ligt mijn geluk in de toekomst; als ik een leuke vrouw zou hebben, een mooi huis en een fijne baan zou ik gelukkig zijn!”

Het volgende antwoord kwam van een jonge vrouw. Zij vond een goede seksuele relatie een eerste vereiste voor het geluk.

Een ander zei: „Geluk, dat is veel vrienden bezitten, het gevoel hebben dat je gewaardeerd wordt en dat anderen je nodig hebben!”

Ook werd gezegd: „Geluk is de capaciteiten bezitten om van het leven te maken wat er van te maken valt!” En: „Geluk is een gevoel van tevredenheid, dus tevreden zijn met wat je hebt!”

„Het leven doorkomen zonder al te veel moeilijkheden, dat versta ik onder geluk,” zei iemand.

Er was een man die tegen me zei: „Och kind, dat is niet zo moeilijk, ik voel me volkomen gelukkig met een goed programma op de televisie, een glas bier en m'n sigaretje!”

Een buurman vertelde: „Wel, als er morgenochtend bericht in de brievenbus ligt dat er honderdduizend gulden op m'n girorekening is gestort, zou ik de gelukkigste mens van de wereld zijn!”

Het geld bleek voor veel mensen het summum van geluk, want ik kreeg ettelijke keren als antwoord: „Rijk zijn! Het winnen van een grote prijs in de staatsloterij of de voetbalpoot!”

Een vriend vertelde dat geluk gelegen was in de gezondheid van de kinderen. Vooral het geestelijk gezond zijn woog voor hem erg zwaar. Ook betekende geluk volgens hem dat je tevreden bent met je baan.

Ik heb uiteindelijk in het woordenboek gekeken en dat vermeldde achter het woordje geluk als omschrijving: „Fortuin, voorspoed, gunstig toeval, aangenaam gevoel.”

Toen ik op die antwoorden dieper inging bleek dat men vaak die dingen opnoemde die men niet bezat, of dacht niet te bezitten. In veel gevallen houdt iemand gezondheid voor geluk, als hij of zij zelf lichamelijk iets mankeert. Iemand die alleen staat noemde een gezin met kinderen. De vriend die vertelde over tevreden zijn met het werk dat je doet, vroeg ik: „En, ben je tevreden met je baan?” Hij dacht even na en zei: „Och, ik mag niet klagen.” Hij was weer even stil en zei toen: „Weet je, eigenlijk heb ik altijd sociaal of maatschappelijk werk willen doen, maar ik denk niet dat ik er geschikt voor ben.”

Ook kwam ik tot de ontdekking dat wat voor een bepaald mens geluk

betekent voor de ander ongeluk is. Zo vertelde onze vriend dat het hem ongelukkig stemde dat zijn kinderen geestelijk niet gezond waren. — Maar er is een rijk, intellectueel gezin dat ik ken, dat een zwaar debiele zoon heeft, waarvan de gezinsleden zeggen: „Dit kind betekent voor ons zo'n bron van geluk, hij is het zonnetje in ons huis!”

En zo ging het eigenlijk met alles. Als het nu eens waar was dat het geluk gelegen was in het hebben van een doel waarvoor je leeft, bijvoorbeeld het hebben van een gezin met kinderen, hoe is het dan mogelijk dat er ook in de gezinnen zo veel ontevreden mensen zijn?

Ik denk dat de fout school in het denkbeeld dat de genoemde dingen de oorsprong van het geluk vormen. Maar meestal zijn het zegeningen. Zegeningen, die al naar de aard of de instelling van de mens worden beseft of niet beseft.

Wen kunnen op alle punten die zijn opgenoemd stuk voor stuk ingaan, maar we zullen tot de conclusie komen dat er niet zo heel veel echt gelukkige mensen zijn, en waarom niet? Omdat het geluk nu eenmaal niet in de aardse dingen te vinden is.

Ik hoop namens alle broeders en zusters te spreken als ik zeg dat het geluk dat wij gevonden hebben het enige en ware geluk is. Alleen dan, wanneer de mens bekeerd is en het Evangelie volledig heeft aanvaard, zal hij gelukkig zijn en het onder alle omstandigheden blijven.

Dan is het niet meer zo als iemand mij vertelde: „Geluk is ondergeschikt aan de positie waarin men verkeert.”

Dan zal er altijd binnen in ons dat stille licht zijn. Het licht van Christus... Dat licht van Christus zal er zijn, ondanks moeilijkheden of verdriet!

Dat alle mensen het geluk mogen vinden bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen.

*

LEDENSTATISTIEK

Wijk/gemeente	Geboren	Gezegend	Gedoopt	Gehuwd	Overleden	Diaken	Leraar	Priester	Ouderling	Zeventiger	Hogepriester	Naam
	★	↓	≈	S	†	D	L	P	O	Z	H	
Amsterdam									O			Herman Hilbink
's-Gravenhage										Z		Christiaan Kleyweg Jr
										Z		Max H. van der Put
Leiden								P				Hendrikus Leendert van Gijzen
									O			Arie Pieter Uytterlinde
Rotterdam-Noord			≈									Helena Adonia, Benningshoff
		↓										Renate Romij Blijkerk
		↓										Harold Steven, Korevaar
Rotterdam-Zuid											H	Johan Braam

Als de Heiland mijn gast wilde zijn

DOOR C. VAN DROGEN JR

Lid van de gemeente Zwolle

Als de Heiland mijn gast wilde zijn . . .

Zou ik Hem dan met open armen aan de deur begroeten?

Of zou ik mij moeten verkleeden, alvorens Hem binnen te laten?

Of een paar tijdschriften verstoppert en er betere lectuur voor in de plaats zet?

Zou ik mijn wereldse muziek door goede vervangen?

Kon ik Christus binnen laten, of zou ik me schamen?

Zou ik trots zijn op de dingen, die aan de muur te kijk hangen?

Of zou ik een en ander willen uitleggen en allerlei excuses maken?

En als de Heiland een paar dagen met mij doorbracht, zou ik dan hetzelfde doen als anders?

Zou ik zeggen wat ik altijd zeg?

Zou het leven voor mij gewoon doorgaan?

Zou ik Jezus meenemen waarheen ik van plan was te gaan, of zou ik mijn plannen een paar dagen wijzigen?

Zou ik blij zijn als hij mijn naaste vrienden ontmoette?

Of zou ik hopen dat ze wegbleven tot Zijn bezoek voorbij was?

Zou ik blij zijn als Hij steeds zou blijven?

Zou ik me opgelucht voelen, als Hij ten slotte ging?

Laat ik er precies achter proberen te komen hoe ik zou zijn, als de Here Jezus

Christus persoonlijke kwam om een poosje met mij op te trekken.

Van de redactie

De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is een wereldkerk. Het in vijftien talen verschijnende blad „The Unified Magazine” (waarvan *De Ster* de Nederlandstalige uitgave is,) is het officiële orgaan van de Kerk. President Harold B. Lee heeft verleden jaar nog gezegd: „Deze Kerk mag niet langer worden beschouwd als ‚de kerk van Utah’ of als ‚een Amerikaanse kerk’, maar de leden van de Kerk zijn thans in 78 landen over de hele wereld verspreid, terwijl het Evangelie op het ogenblik in 17 verschillende talen wordt onderwezen.” (*De Ster* van oktober 1973, blz. 425.)

Verder heeft ouderling Bruce R. McConkie van de Raad der Twaalfen tijdens de algemene interregionale conferentie die in 1972 in Mexico City werd gehouden, betoogd dat „het Evangelie overal hetzelfde is. Het doet er niet toe waar wij wonen, als wij Gods geboden maar onderhouden, en die geboden zijn in alle landen en onder alle mensen hetzelfde.”

Als de Kerk dus een wereldkerk is, en als het Evangelie overal hetzelfde is, mag een internationaal tijdschrift als dit dan alleen maar materiaal bevatten dat vrijwel uitsluitend door Engelstalige heiligen is geschreven? Natuurlijk niet. Iedereen die in contact is geweest met heiligen uit de verschillende werelddelen weet dat er grote geestkracht aanwezig is in de ringen en zendingsgebieden buiten de Verenigde Staten. Die kracht willen wij gaarne gebruiken om dit tijdschrift beter aan zijn doel te doen beantwoorden.

Wij stellen ons ten doel elke uitgave meer aan te passen aan het taalgebied waarvoor het blad dient. Dit is alleen mogelijk als u (1) ons schrijft en ons mededeelt wat u van de in dit tijdschrift verschijnende artikelen vindt, (2) ideeën naar voren brengt betreffende hetgeen u in de toekomst graag daarin afgedrukt zou willen zien, en (3) *zelf artikelen en verhalen voor publicatie inzendt*.

Natuurlijk blijven wij wel de boodschappen van de Algemene Autoriteiten afdrucken en verdienstelijke

artikelen uitkiezen uit de Engelstalige tijdschriften van de Kerk. Als wij echter ook door de heiligen uit verschillende landen van de wereld geschreven artikelen kunnen krijgen, zullen de kerkleden in elk afzonderlijk cultuurgebied over meer stof kunnen beschikken die in hun bepaalde behoeften voorziet. Tegelijkertijd kan er dan een uitwisseling van gedachten en ervaringen plaatsvinden tussen de heiligen over de hele wereld. Door elkaar deelgenoot van ons getuigenis te maken wordt iedereen gesterkt en opgebouwd.

Hebt u een idee, een boodschap of een ervaring die u graag aan anderen wilt doorgeven? Wij hebben in het bijzonder artikelen en verhalen nodig die zijn gebaseerd op uw ondervinding als ouders, leraar, zendeling of leider. Hier volgen een paar onderwerpen waarover u eventueel iets zou kunnen schrijven: Onze meest geslaagde gezinsavond.

Hoe ik door een lid/zending werd bekeerd.

Hoe men als lid een zendeling(e) kan zijn.

Mijn getuigenis van — (tiendenbetaling, het gebed, enz.)

Ervaringen in het genealogisch werk.

Hoe mijn leven door bestudering der Schriften is veranderd.

Een fijne kerstherinnering/kerstfeestviering.

Hoe het is om in — lid van de Kerk te zijn.

Wij hebben ook behoefte aan verzonnen verhalen voor alle leeftijdsgroepen, waarvan een inspirerende invloed uitgaat en waarin de praktische toepassing van beginselen van het Evangelie uitkomt.

U hoeft niet noodzakelijk een ervaren beroepsschrijver(-schrijfster) te zijn. Wij maken er zo nodig een persklare bewerking van, want wij blijven een hoge redactionele maatstaf handhaven. Manuscripten moeten netjes geschreven zijn, bij voorkeur getypt.

Adresseer ze aan de redactie van *De Ster*, postbus 13042, Utrecht.

„God geve dat elk van ons... zo moge leven dat allen met wie wij omgaan niet onszelf maar wat van God komt in ons zien.

Ik zie voor ogen wat er van degenen die hun richting kwijt zijn terecht zal komen, en ik bid dat zij kracht en vastberadenheid mogen ontvangen om hoger en hoger te klimmen, naar dat grootse doel, het eeuwige leven. Ook bid ik dat ik mijn aandeel mag leveren door in voorbeeld en voorschrift het beste te geven wat mij mogelijk is.

„Ik geef nogmaals mijn plechtige getuigenis van de grote waarheid van des Meesters diepgaande woorden aan Martha: „Ik ben de Opstanding en het leven; die in Mij gelooft zal leven, al ware hij ook gestorven.”

(Joh. 11:25.)

„Ik dank God dat ik net zoals Martha, die haar getuigenis gaf uit het diepst van haar ziel en zoals de Geest het haar ingaf, kan zeggen:

„Ja, Here (ik weet ook) dat Gij zijt de Christus, de Zoon Gods, Die in de wereld (kwam).” (Zie Joh. 11:27.)”

President Harold B. Lee,
toespraak op de oktoberconferentie van 1973.